

dom 32m

V4 No. 20 21 May 1951

5L

00211, 1128KN

1131420

198918

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

30 JUN 1964

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா

உள் நாடு ரூ. 7 8 0

புற நாடு ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—

வேளாளர் தேரு,

புரட்சிபாக்கம் சேன்னை.

Vol 4.]

1931 (வா) மே ம் 21உ

[No. 20.]

பொருளடக்கம்.

1. தலைவகம் (Leader)	381	5. யாப்பிலக்கணம் (தொடை - ஏதுகை,மோனை)	389
2. அப்பர் (64-கலையோகம்)		6. மகாமகோபாத்தியாய உ. வெ. சாயிகாத ஐயர்	
E. N. தணிகாசல முதலியார் B.A. B.L.	383	T. S. கோதண்டராம ஐயர்	393
3. ஞானமணி - (இரத்தபூர்ச் சருக்கம் - 76—83)		7. கம்ப ராமாயணம் (நகர் நீங்கு படலம்)	
K. இராமரத்தம் ஐயர் B.A.	386	T. N. சேஷாசலம் B.A. B.L.	395
4. பிலாரோ நாடகம் - (அங்கம்-5, களம் 3 & 4.)		8. வர்த்தமானம்	399
R. B. Sheridan	388		

க ல ா நி ல ய ம்

மெய்ம்மையை அலமரச் செய்யலாமோ.

188918

காமவேடுளி மயக்கம் என்னும் மும்மலங்கள் அற்ற

வந்தாமே வீடுபெற்றவர் என்பதற் குரியவராதல் பண்டைநாள் கண்ட வுண்மை. இம்முன்னில், இன்ன தென்று தன்னை எளிதில் தோற்றிக்கொள்ளாமை யாலும் மற்றைய இரண்டிற்கும் காரணமாயிருத்தலாலும் இறுதியில் நின்று மயக்கமே மிகவும் பொல்லாதது. அதன் இலக்கணத்தை வெவ்வேறு வகைகளில் விரித்துரைப்பாராயினும் மெய்ம்மையைப் பொய்யென்றும், பொய்யை மெய்யென்றும் மாறி மயங்கி விவசிக்கின்ற மாதாட மடமையை உட்கொண்டிருந்தது அதன்கொழில். இந்தத்தொழில், பொய்யை மெய்யெனக் கொள்வதென்றும், மெய்யைப் பொய்யெனக் கொள்வதென்றும் இருத்தித்தினில் எதுருநடக்கும் என்பதைச் சிறிது முன்னரே குறித்திருக்கின்றோம்.

சாம் இங்கு இதன் தத்துவங்களை சமயகொள்கைகளின்படி ஆராய நினைக்கவில்லை. மற்று, இன்று நம் மிடைப் பயில்கின்ற இயக்கங்களின் அடிப்படையான நேர்மையை நிறுத்துத் தரம்பார்ப்பதற்கியன்ற இரண்டொரு விடயங்களை மாதிரித் காணுவோம். மெய்யாய ஒன்றைப் பொய்யென முதலில் மயங்கிவிட்டால் அம்மயக்கத்திற்குரிய குறை அதனே நின்றிடும். மற்றவைகளையும் அது சார்ந்திடாதென்ப பொதுவகையிற் கூறலாம். இரகி வெரு தெருவோரத்தில் படுத்திருந்த நாயினைக் கல் கிடக்கின்றதென மயங்குவானாயின், அதனால் இவனுக்கேனும் அந்நாயின்

கேனும் யாதும் தீது நேராமல் தீரினும் தீரலாம். பிறகு அது நாயென்று தெரிந்தபின், வேறு ஒரு கல்கி—ந்தானும் அதுவோர் ‘நாயோ’ என விலகிச் செல்லும் மதியை அவனுக்கு வாய்க்கும். மெய்யாய நாயை அவன் முதலில் கல்லென்று பொய்யாகக் கருதியதன் பயன் பெரும்பான்மை இன்னதே. இவ்வாறன்றி முதலில், கல்லொன்றைக் கண்டு நாயென மயங்கினவன் அவன் என்று வைத்துக்கொள்வோம். பிறகு அப்பிழை தெரிந்தபின் நிசமானவோர் நாயைக் கல்லெனக் கருதப் புகுவது அவனுக்கு இயற்கையாகும். அப்படிக் கருதியவன் கைபுங்காலுள் சும்மா இரா. கல்தானே அதுவென்ற நிச்சயத்தாலும் இம்முறை முன்போல்தான் மோசம் போகவில்லை என்பதை வற்புறுத்துவதற்கும், நூற்றிற்குத் தொண்ணூற்றொன்பது, கைத்தடிசொன்று அடித்தேனும் கால்கொன்று உதைத்தேனும், நாய்க்குக் துன்பஞ் செய்து தானுங் கடிபடுவான். இது மாந்தரியல். பொய்யாய கல்லை முதலில் மெய்யாய நாயென்று மயங்கியதால் விரைந்த பொல்லாங்கு இது. இன்னணம், சிறிதும் பெரிதுமான பல்வேறு விடயங்களில் இந்தச் செய்தியின் தன்மையைச் சற்றே ஆராய்ந்து உணர்ந்துகொள்ளலாம். முதலில் மெய்யைப் பொய்யென்று மயங்கினும் மயங்குக, பொய்யை மாத்திரம் மெய்யென மயங்கப் பயிலவேண்டாம். பின்னதில் விபரிதம் பெரிதுளது. இவ்வுண்மையைத் தன்னுட்கொண்ட சம்பவம் ஒன்று—நகை மிக விரைஞ்சுந்

3L
0024, 1428E W
4:24:10.20

தரத்தது—எம் கண்முன் நிகழ்த்ததை, இங்கு உரைப்பது இக் கருத்தை விளக்குதற் குதவும் என நினைக்கின்றோம்.

நாலேந்து ஆண்டுகளுக்குமுன் எம் உறவினர் சிலர் எம் மனையின்கண் விருந்தினராகி வந்திருந்தனர். இவர் சென்னையிலுள்ள சித்திரகலாசாலையை (School of Arts) காண விழையவே, அவர்களை அங்கு அழைத்துச் சென்றோம். எம்மொடு வந்திருந்தவர்களில், முப்பத்தைந்து நாற்பது வயதுடைய மாது ஒருத்தி—உயர்தர உத்தியோகத்திலிருப்பவர் ஒருவருடைய மனைவி—அவளுடைய பின்னையொருவன் அவ்வருடம் பி. எ. பரிட்சைக்குச் சென்றிருந்தான். நாங்கள் சென்று சித்திரகலாசாலையின் வாயிலில் இறங்கினோம். அதன்வாயிலில், அச்சாலையின் வாயில்காப்பிபான் (Gate-peon) உருவம் ஒன்று மண்சிலைசெய்து வைக்கப் பெற்றிருந்தது. இச்சிலை செய்தவன் திறமையால், அது சிலையென்றும் உயிருடைய ஆளை என்றும் எளிதில் தெரிந்துகொள்வது அருமை. மேலும், அச்சித்திரகலாசாலையின் வாயிற்சேவகனையே நேரே வைத்துக் கொண்டு அவனையேபோல் அமைத்த சிலை அது. உடை நிறம் உடல்வாட்டம் அவ்வளவும் அப்படியே. நாம் முன்னே குறித்த அந்த மாது, இச்சிலையைப் பார்த்து வாயிற்சேவகனே உட்கார்த்திருப்பதாக மயங்கி, “ஏனப்பா, நாங்கள் உள்ளே போகலாமோ” எனக்கேட்டனர். அவ்விதமே மயங்கிபவர் எம்மோடு வந்தவர்களில் இன்னும் இரண்டொருவர். இறுதியில் தம் பிழையறிந்து அவள்நாண் யாவரும் நகையெய்தினோம்! பின்னர்ச் சில நாட்களுக்கப்பால் சென்னையின் வேரோடுடத்தில் பெரியதோர் பொருட்காட்சி (exhibition) நிகழலாயிற்று. அதற்கும் அவ்விருந்தினர்களுவிடே சென்றோம். அங்குச் “சித்திரகலாசாலையும்” தமக்கென வெருகு தனிப் படமாடம் அமைத்து அதனுள் தம் சித்திரப்பொருள்களைக் காட்சிக்கு வைத்திருந்தனர். அதனருகு அண்மினோம். இதற்குள் செல்வதோ இல்லையோ, என்னும் வாதம் ஏற்பட்டது. சிலநாட்களுக்கு முன்தான் கலாசாலையிலேயே பார்த்தாகிவிட்டபடியால் மீண்டு மிங்குப் “போவானேன்” என்றார் சிலர்; “போவோமே” என்றார் பிறர். இதற்கிடையில், பொருட்காட்சி பார்ப்பதற்குப் போந்திருந்த எமக்கு நடப்பாய வேரோர் குறிப்பத்தினர், எங்களைக் கண்டதும் உறவாடி எம்முடன் வந்து சேர்த்துகொண்டி, அச்சித்திரகலாசாலைக் காட்சிப் பொருள் வைத்திருந்த இடத்திற்குள் தம்மோடுவருமாறு தூண்டினர். நாங்கள் உடன்பட்டு அதன் வாயிலடை நகர்த்தவுடன், “என்னை அங்கு ஏமாற்றியது போதாதென்று இங்கும் வந்து உட்கார்த்து கொண்டிருக்கின்றது பார் இது” என்று இரண்டிடுக்கொண்டி, உருவச் சிலை என மதித்த வாயிற்சேவகன் இருபுற விவாக்கனிலும் தன்னிரு கைவிரல்களையும் விட்டனாந்து கிண்டினார், முன்னோர் சிலையை ஆனென்று மயங்கிய அப்பாது. “என்னப்பா இது? உங்களுக்கென்ன பைத்தியம் கிபித்தியம் பிடித்திருக்கின்றது. என்னைப் போட்டுக் கிண்டிங்க” என்று திகைப்புடன் குதிக்கெழுந்தான் அந்தச் சேவகன். இந்த விபரித்ததின் இரகசியத்தை அறிவது அருமையோ! இங்கு உட்கார்த்திருத்தது உருவச்சிலையன்று. முன் இவன் கண்டு மயங்கிய சிலைக்குத் தன்னுருவத்தைத்தந்த ஆனென்று இங்கு உட்கார்த்தான். ஐயமே யாதுங் கொள்ளாமல் இவ்வேழைமாதா அச்சிலையேதான் இது என்ற நிச்சயத்தால் அதனோடு விளையாடத் தலைப்பட்டாள் இப்பொழுது அவள் நிலை என்னாயிற்று. ஆற்றமாட்டா அவளது கண்களின் தவிக்கின்றார். எல்லோரும் சிரிப்பதுடன்

கம் புகுந்து அவள் நெஞ்சை அடைக்கின்றது. வியர்க்கின்றார்கள். கண் இருள்கின்றது. தலை சுழல்கின்றது. போதும்போதாக் குறைக்குத் தன் பரிபவத்தின் சான்றாகச் சினேகிதர்களும் சிலர் சேர்த்ததை நினைக்க நினைக்கக் காத்தடைக்கின்றது. விக்குகின்றார்.. “இந்தச் சன்மத்தை வைத்துக்கொண்டு இனியும் நான் எப்படி யிருப்பேன்” என்று இன்றைக்கும்தவன் அவரைவிளையாட்டாக எங்கக் கேட்கலாம்.

பொப்பையமெப்பென முதலில் மயங்கி இருந்ததன் முடிவைக் காட்டுதற்கு இதனிற் சிறந்ததோர் நடைமுறை உதாரணக் தேடலரிது. இனி, அவ்வம்மை சித்திரமொன் றிருக்குமிடம் நாடமாட்டான். முதலில் இவன் பொய்ச்சிலையை மெய்ச்சேவகன் எனமயங்கி இருந்ததாற்றான் பின்னை இவ்விபரிதம் விளையலாயிற்று. மெப்பையப் பொப்பென்று மயங்குமொருமாரூட்டம் முன்னுரைத்தபடி. நீது பெரிதில்லாமற் கழியினும் கழியலாம். அப்படித் நீது உளதாயினும் அதன் கொடுமை மற்றையதுபோன்ற அவ்வளவு அதிகமாக யிராது. பொய்யையோ மெய்யென்று ஒருதரம் மோசம்போனால் பிறகு தப்பிப் பிழைப்பது எவ்வகையிலும் இயலாதென நினைக்கவேண்டி. யிருக்கின்றது. சிலந்தியைப்போல், தன் எட்டுக்கால்களாலும், அம்மயக்கவலைப்பட்டோர் மீது, தன் விஷமுடைய தூல் களைப் பின்னிவிடும்.

இக்காலப் பொதுஜன வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதி இந்தச் சென்னைச் சித்திரகலாசாலை வாயில் காப்போன் விவாப்பும் கிண்டலுண்ட சரித்திரத்தின் பிரதிபிம்பங்களே. பொய்யான பலவற்றை முதலில் மெய்யெனக் கருதும்படி பயின்றுவிட்டுப் பிறகு போய் மெப்பையெல்லாம் பொய்யென மருளப்புகு கின்றார் மாந்தரில் எண்ணிறந்தோர். மெப்பைய மெய்யென மதியாது கண்டபடி கிண்டுகின்றனர். அம்மெய்யென மதியாது கண்டபடி கிண்டுகின்றது. மனிதர்களோ, இதனால், மானமும் தம்மரபிற்குரிய பெருமையும் இழந்து இழந்து சிறுமையுற்றுக் குறுகி வரக் காண்கின்றோம். பேசுவது வீரம்; மற்று, எதற்கு நோக்கினும், மக்களது சிந்தனை சொல் செயல்யாவும், மயக்கறு காட்சியராய் நடுநிலை நிற்கும் மேலோர் உள்ளம் கூசும்படி குலைந்து குலிகின்றன. உரிமை உரிமை என்றொரு ஊக்கம் இந்நாள் உலகெங்கும் உலவுகின்றது. உரிமை என்பதொன்று உண்மையில் இருப்பதாக யாம் எண்ணவில்லை. இவ்விடயத்தை முன்னொருமுறை [வால்ட்மர் 2, பக்கம் 41] ‘உரிமையின் பொய்மை’ என்னுந் தலைப்பத்தில் விரித்துரைத்திருக்கின்றோம். சட்டங்களும் கோர்ட்டுகளும் அதிகாரிகளும் ஈடக்க—மற்றவர் நமக்குத் தீமை செய்யப்படாது என்ற உரிமை நமக்கில்லை. நாம் மற்றவர்க்குத் தீமை செய்யலாகாது என்னுங்கடமையே நமக்குளது. ஒவ்வொரு உரிமைக்கும் ஈடாக ஒரு கடமையுண்டு என்பது மேனாட்டுச் சட்டசாஸ்திரத்தின் கொள்கை; ஆனால் ஒவ்வொரு கடமைக்கும் ஈடாக ஒரு உரிமையுண்டு என்று அவர்களுஞ் சொல்லவில்லை. நாம் இன்னுஞ் சிறிது முன் சென்று, தம் கடமையை மற்றவர்களே உரிமையில் ஊக்கக்கொள்வார் என உரைக்கின்றோம். ஏனெனில், தாம் உரிமையென்று எண்ணிப்பதெல்லாம் பொய்யாய்ப் போவதைக் காணக்காணத் தம் அகங்காரம் புண்படவே, புண்பட்ட அகங்காரம் (Wounded Pride) எல்லா வற்றிலும் பொல்லாததலின், காணும் அல்லலுற்று மற்றவரையும் அல்லலுக்கா தவிக்கின்றார். எல்லோரும் சிரிப்பதுடன்

அ ப் ப ர்

அப்பரும் அறுபத்தினுக்கு கலைகளும்.

24. யோகம்

[364-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

8. இராஜ யோகத்தின் சிறப்பு அங்கங்கள்

சமாத் (தொடர்ச்சி) சகஜநிலை.

அணுவுக்கணுவாய் அந்நரத்தில் பரமனைத் தரிசிப்பது சொரூபசமாத் பென்று கண்டோம். அம்மூலக் கருவி னிலக்கனம் அப்பர் கூறியவாறு.

கருவையென்றன் மனத்திருந்த கருத்தை ஞானக் கஞ்சுடரைப் படிந்துகிடர் தமர ரேத்து முருவையண்டத் தொருமுதலை போத வேலி யுலகினிறை தொழிலுறுதி நவோம் நின்ற மருவையென்ற குழன்மடவான் பாகம் வைத்த மயானத்து மாசிலா மணிபை வரசத் திருவெறும்பி யூர்மலைமேன் மாணிக் கத்தைச் செழுஞ்சுடரைச் சென்றடையப்பெற்றேனே.

திருவெறும்பியூர் - திருத்தாண்டகம் 3.

சூழந் துயர மறுப்பார் போலும்
தோற்ற மறுதியாய் நின்றார் போலும்
ஆழந் கடனஞ்சையுண்டார் போலும்
ஆட லுக்கத் வழகர் போலும்
தாழ்வின மனத்தேனை யாளாக் கொண்டு
தன்மை யளித்த தலைவர் போலும்
ஏழு பிறப்பு மறுப்பர் போலும்
இன்னம்பர் தான்தோன்றி ஈச னுரே.
திருவினம்பர் - திருத்தாண்டகம் 5.

அப்பர் விளக்கிய அத்தன்மையை, தாயுமானவர் தன் துரிய அவஸ்தைநிலையை விளக்கிய பாக்காளாலும் அறியலாகும்.

பந்தமறு மெய்ஞ்ஞான மான மோனப் பண்பொன்றை யருளி யந்தப் பண்புக்கேதான் சிந்தையிலலை நானென்னும் பான்மை யில்லை தேசமில்லை காலமில்லை திக்கு மில்லை தொந்தமில்லை நீக்கமில்லை பிறிதுமில்லை சொல்லுமில்லை யிராப்பகலாம் தோற்றமில்லை அந்தமில்லை யாதியில்லை நடுவுமில்லை

யகமுமில்லை புறமுமில்லை யனைத்து மில்லை இல்லை யில்லை யென்னினென்று மில்லா தல்ல விவப்பாகி யென்றுமுள்ள வியற்கை யாகிச் சொல்லரிய தன்மையதாய் யான்ற நென்னத் தோன்றுதேல் லாம்வழங்கும் சொரூப மாத் அல்லையுண்ட பகல்போல வலித்தை யெல்லா மடையவுண்டு தடையறவுன் னறிவைத் தானே வெல்லவுண்டிங் குன்னையுந்தா னைக் கொண்டு வேதகமாய்ப் பேசாமை விளக்குந் தானே.

தாயுமானவர் - சிதம்பர ரகசியம்.

இத்தகைய சொரூபத்தை அந்தரங்கத்தில் கண்டுகளித்த யோகியானவன் கண்ணைத்திறந்து வெளியே நோக்குவானாயின் காணப்படும் இயற்கைப் பொருள் யாவும், தான் உள்ளே கண்ட பொருளாய்த் திகழக் காண்பான். ஆனால் அந்நிலையானது முதலில் ஸ்திரமாய்

யிராது. மறுபடியும் சடப்பொருளாய் இயற்கையே தோன்றும். அவ்வாற்றையை யொழிக்கும் நிமித்தம் பின்னும் கண்ணுமுடிச் சொரூப சமாதியில் ஆழ்வான். மீண்டும் வெளிவரின் ஜடமான விபற்கை சித்தான சிவமயமாய்க் காணப்படும்; அதை

பொறையுடைய பூமிநீ ரானும் போற்றி
பூதப்படையான் புனிதா போற்றி
நிறையுடைய நெஞ்சி னிடையாய் போற்றி.
நீங்காதென் னுள்ளத் திருந்தாய் போற்றி
மறையுடைய வேதம் விரித்தாய் போற்றி
வானோர் வணக்கப் படுவாய் போற்றி
கறையுடைய கண்ட முடையாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.
முன்பாகி நின்ற முதலே போற்றி
மூவாத மேனி முக்கண்ணு போற்றி
யன்பாகி நின்றார்க் கணியாய் போற்றி
யாதேறு சென்னிச் சடையாய் போற்றி
யென்பாக வெங்கு மணிந்தாய் போற்றி
மென்சிந்தை நீங்கா விறைவா போற்றி
கண்பாலி நின்ற கனலே போற்றி
கயிலைமலை யானே போற்றி போற்றி.

திருக்கைலாயம் - திருத்தாண்டகம் 62.

என்று வெளிப்பார்வையில் காணப்படும் அந்தரங்கத் தாண்டமுர்த்தியைக் கண்டு ஆகந்திப்பதே சகச சமாதியாகும். முப்பட்டைப் பளிக்கால் (prism) உலகத்திலுள்ள பொருள்களைக் காணுவோமாயின் எவ்வளவு அழகான வர்ணங்களால் அவை ஜொலிக்கு மென்றறிவோம். ஆகையால் சித்திரத்திலுள்ள சிவப்பளிக்கின் தன்மைபால் இயற்கைப் பொருள்களைக் காணுமிடத்து அப்பொருள்கள் கேவலம் ஜடப்பொருள்களாய்க் காணப்படாது சச்சிதானந்த இலக்கணம் வாய்ந்து யோகியின் கண்களுக்குப் பிரகாசிக்கும்:—

ஊனாகி யுயிராகி யதனு ணின்
வுணர்வாகிப் பிறவனைத்து லீயாய் நின்றாய்
நானேது மறியாமே யென்னுள் வந்து
நல்லனவுந் தீபனவும் காட்டா நின்றாய்
தேனாகுந் கொன்றையனே நின்றி யூராய்
திருவானைக் காவிலுறை சிவனே ஞான
மானாயுன் பொற்பாத மடையப் பெற்று
வல்லகண்டக் கொண்டடியே யென்செய்கேனே ?
திருவானைக்கா-திருத்தாண்டகம் 2.

இவ்வாறு திருநாவுக்கரசு மொழிந்தது வாசா கைங்கிரியமான புகழ்ச்சியன்றி - சித்தத்துள்ள சிவத்தை உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பொருள்தோறும் கண்டுகளித்த இன்பம் பொங்குவதால் பாடியது இப்பாசரமாகும். அப்பருக்குக் கைவல்யமான சகச சமாதி நிலையானது இயற்கையிலுள்ள யாவற்றையும் அவருக்குச் சிவமாய்க் காட்டியது.

விண்ணாகி நிலைநி விசப்பு மாகி
வேலைஞழு ஞாலத்தார் விரும்புகின்ற
எண்ணுகி பெழுத்தாகி யியல்பு மாகி
யேழுலகுந் தொழுதேத்திக் காண் நின்ற
கண்ணுகி மணியாகிக் காட்சி யாகிக்
காதாவித்தங் கடியார்கள் பரவநின்ற
பண்ணுகி யின்னமுதாம் பாஞர் மேப
பரஞ்சடரைக் கண்டடியே னுபந்த வாறே.
திருப்பாஞர் - திருத்தாண்டகம் 1.

சகசசமாதி நிலையில் எல்லாப் பொருள்களையும் *
பிரணவமயமாய்க் கண்ட வன்றெண்டர், தனது
சுவாதுபூதியை

•
உணங்கத் துயிர் பாயுயிர்க் கேல்லாம்
ஓங்கா ரத்தரு வாகிநின் றுனை
வானங் கத்தவர்க் கும்மளப் பரிய
வள்ள லையடி யார்கனத் முள்ளத்
தேனைங் கத்தமு தாகியுள் றுமந்
தேனைத் தினைத் தற்குரி யானை
மானங் கைத்தலத் தேந்தவல் லானை
வலிவ லந்தனில் வந்துகண் டேனை.

சுந்தரர்.

வெளியிடுவது காண்க. இது மந்திரயோகத்தின்
முடிவு.

“கண்டவிட மெல்லாம் கடவுள் மயமென்றறிந்து
கொண்ட நெஞ்சர் நேயநெஞ்சிற்கொண்டிருப்பதெந்
[நானோ”

என்றதுபோல் இம்மேலோர் சகசநிஷ்டையில்,
கருநரிய விண்ணோ! நீ யெங்குமாகிக்
கலந்தனையே யுள்முடிவின் காட்சிபரக
வருபொருளெப் படியிருக்கும் சொல்லா யென்பேன்
மண்ணையுள் முடிவிலெது வயங்கு மாங்கை
துரிய அறிவுடைச் சேடன் ஈற்றின் உண்மை
சொல்லானே சொல்லென்பேன் கருதி யேனே
ஒருவரைப்போல்அனைவருக்கும்உண்மையாமுன்
உரையன்றேஉன் முடிவையுரைநீயென்பேன்
தாயுமானவர் - சிதம்பர ரகசியம் 27.

தாயுமானவர் தான் பெற்ற ரகசிலையின் இலக்
கணத்தை விவரிப்பது காண்க:—

பாராதி யண்டங்குள் அத்தனையும் வைக்கின்ற
பரவெளியி னுண்மை காட்டிப்
பற்றுமன வெளிகாட்டி மனவொளியி னில்தோய்ந்த
பாலியேன் பரிசு காட்டித்
தூராள மாய்நிற்க நிச்சிந்தை காட்டிச்
சதாகால நிஷ்டை யேனவே
சகசநிலை காட்டினே; சகாதீத நிலைய்
தனைக்காட்ட நான் செல்லுமோ

* நித்தியமாய் நிர்மலமாய் திட்கனமாய்
நிராமயமாய் நிறைவாய் நீங்காச்
சுத்தமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த்
துரியநிறைச் கடரா யெல்லாம்
வைத்திருந்த தூரகமாய் ஆந்த
மயமாகி மனவாக் கெட்டாச்
கித்துருவாய் நின்ற வொன்றைச்
சுகாரம்பப்பெருவெளியைச் சிந்தைசெய்வாம்.
தாயுமானவர் - பொருள்வணக்கம் 1.

காரார வெண்ணரு மருந்த கோடிகனின் று
காலான் றி மழைபொழிதல் போல்
கால்விசி மின்னிப் படர்ந்துபர வெளியெலாங்
கம்மிரா னந்தவெள்ளம்
சேராது பொழியிலே கருணையின் முழங்கியே
தொண்டரைக் கூவுமுனிலே!
சுத்தநிர்க் குணமான பாதெய்வமே பரஞ்
சோதியே சுசுவாரியே.

தாயுமானவர் - சுசுவாரி 8.

கூடுதலுடன் சிறிதலற்று, கிர்த்தொந்தமாய்க்
குளிதலுடன் வீரிகலற்றுக்
குணமற்று, வரவினொடு போக்கற்று, நிலையான
குறியற்று, மலமுமற்று,
நாடுதலு மற்று, மேல் கீழ்கறிப் பக்கமென
நண்ணுதலுமற்று, விர்து
நாதமற்று, ஐவகைப் பூகபேத முமற்று,
ஞாதுருவின் ஞான மற்று
வாடுதலு மற்றுமே லொன்றிரண்டற்று
வாக்கற்று மனமுமற்று
மன்னுபரி பூரணச் சுசுவாரி தன்னிலே
வாய்மறித் துண்ட வசமாய்த்
தேடுதலு மற்றவிட நிலையென்ற மெனனியே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தட்சிணை மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

ஷ. சின்மயனுத்தரு 8.

சகசசமாதியின் முடிவே மேற்கண்ட தாயுமான
வர் செய்யுளின் கண்டதாகும். இதைத் துரிபாதீத
ஆரம்ப மென்பர். இந்நிலைக்கு வந்த ஜீவனுனவன்
பிரானவாபு சம்பந்தமுமின்று மூலத்தில் தனித்துச்
சின்மாதீத சொருபமாய் விளங்கும். இந்நிலையி
லாழ்ந்தோர் மீண்டும் உலக விவகாரத்திற்கு வருவ
தில்லை. ஆகையால் முற்கூறிப் துரிபாவஸ்தை நிலையை
உணர்த்துவதுபோன்ற பதிகங்கள் வேறுஎன்றாலிலும்
காணப்படா. ஆயினும் அந்நிலையை அடியில் வரும்
திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருப்பதிகம் போன்ற பாக்க
ளால் சற்று அனுபவிக் கவாகும்:...

விண்ணொழை விண்ணவர்கள் விரும்பி வந்து
வைத்தாய் கித்தாய் விவ விவங்கும்
எண்ணொழை எழுத்தொழை கடலே மானுப்
இறைபானு பெய்மிறையே பென்று நிற்கும்
கண்ணொழை காரானுப் பாரு மானுப்
கழிப்பாலை யுள்ளுறையுங் கமல பாதர்
மண்ணொழை மாயக் குரம்பை நீங்க
வழிவைத்தார்க் கவ்வழியே போது நாமே

திருக்கழிப்பாலை - திருத்தாண்டகம் 5.

இயல்பாய வீசனை யெந்தை தன்னை
யென்செந்தை மேவி யுறைகின் றுனை
முயல்வாய மூர்த்தியைத் தீர்த்த மான
தியுப்பகன் திரிகுலத் தன்ன கையன்
கயல்பாயும் கண்டல் குழ வுண்ட வேலிக்
கழிப்பாலை மேவிபு கபாலப்பாற்
மயலாய மாயக் குரம்பை நீங்க
வழிவைத்தார்க் கவ்வழியே போது நாமே.
திருக்கழிப்பாலை - திருத்தாண்டகம் 8.

எண்ணரிய அகிலாண்டகோடி அண்ட சரா
சரங்களையும் தன்னருள் வெளியில் இலகவைத்து நிற்
கும்படி எவராலும் நிச்சயிக்கக் கூடாத அற்புதமான
கைவல்யநிலையான மேலாம் அத்துவித நிலையைத் தாயு
மானவர் சில பாக்களில் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி
போல் விளக்குகின்றார். அதன் சாரமுற்றும் நாம் கண்
டறிவது மிகவும் கடினமெனினும் அடியிற் கண்ட
பாக்கள் நமக்கு அப்பதவிபை இன்றே கொடுப்பது
போல் மனதில் ருசிக்கக் காட்டுவதைக் காண்க:—

ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங்
கடந்தேழாம் யோக பூமி
நின்று தேளிக் தவர் பேசா மௌன
நியாயத்தை நிறை நிறைவைத்தன்னை
அன்றியொரு பொருளிலதாய் எப்பொருட்கும்
தான் முதலா யசலமாகி

என்று முள்ள இன்பத்தைத் தன்னென்ற
சார்தபத இயற்கை தன்னை. (2)

பதமுன்றும் கடந்தவர்க்கு மேலான
பதப் பரிசு காட்டிச்

சதமாகி நிராலம்ப சாகுழியாய்
ஆரம்பத் தன்மையாகி

விதரியாவுங் கடந்த வித்தை
யெனுமிருளக் கீண்டெழுந்து விமலமாகி

மதமாறுங் காணாத ஆந்த
சாகரத்தை மௌன வாழ்வை. (3)

வாழ்வனைத்தார் தந்தவின்ப மாகடலை
நல்லமர்தை மணியைப் பொன்னைத்

தாழ்வறவென் னுளத்திருந்த தத்துவத்தை
யத்துவித சாரத்தினைச்

சூழ்பெரும்பே ரொளியை பொளிபரந்த
பலவெளியை யின்பச்சுகத்தைமாறு

தேழுலகுங் கலந்தின்றாய் நானையா
யென்றமாய் மியற்கை தன்னை. (4)

தன்னையறிந் தவர்தம்மைத் தானாகச்
சேய்தருளுஞ் சமத்தை லோகம்

மின்னை நிகர்த் திடவழியாச்
சொருபானந்தச்சுடரை வேதமாதி

என்னையறி வரிதென்னச்
சமயகோ டிகளிடைய விடையறாத

பொன்னிவிரித் திடுமுலகத் தும்பரு
மிம்பரும் பரவும் புளிட மெய்யை! (5)

பரவரிய பரசிவமாய், அதுவேனலாய்
நானேனலாய்ப் பாசசாலம்

விரவி நின்ற விசித்திரத்தை
ஐக்கப்பதத் தினித்திருந்த விவேகந்தன்னை

இரவுபகல் நினைப்பு மறப்பெனார்
தொந்தம் அறியார்கள் இதயவேதச்

சுரமெனவாழ் பராபரத்தை ஆந்தம்
நீங்காத சிதாகாசத்தை. (6)

அத்துவித அருபவத்தை அனந்தமறை
யின்ன மின்ன மறியோ மென்னும்

நித்தியத்தை நிராமயத்தை நிரக்குணத்தைத்
தன்னருளால் நினைவுக்குள்ளே

வைத்து வைத்துப் பார்ப்பவரைத் தானாக
வெந்நாளும் வளர்த்துத் காக்குஞ்

சித்தினைமாத் துவெனியைத் தன்மயமாய்
ஆந்தத் தேய்வந் தன்னை. (7)

தன்னிலே தானாக நினைந்து கணிக்
தவிழ்ந்துகக சமாதியாகப்

பொன்னிலை மணிபோலும் மாயைதரு
மண்மே யுண்புரைகள் தீர்தாய்

என்னிலோ யான்பிழைப்பேன்
எனக்கினியாருள் போல்வாரில்லை இல்லை

உன்னிலோ திருவருளுக் கொப்பாவாய்
என்னுயிர்க் கோருறவு மாவாய். (8)

தாயுமானவர் - மண்டலத்தின்

திருநாவுக்கரசு நாயனார், சகச சமாதி முடிவில்
ஜீவன் அருபவிக்கும் தத்துவ நிலைமையைச் சில
பாசரங்களில் குறிப்பிடுகின்றனர். அவற்றிற்குப் பல
வாதிகள் பலவாறு பொருள் கூறலாகும். ஆகையால்
அந்தப் பேதங்களை அறிவேகிட்டு வாசீசரது திரு
வாக்கின் சாரம் பற்றி அதை யனுபவிப்போம்.

உணு லாவி யுயிர்க்கும் பொழுதெலாம்
நானி லாவி யிருப்பனென் னானைத்
தேனி லாவிய சிற்றம் பலவனார்
வானி லாவி யிருக்கவும் வைப்பரே.
கிட்டர் வானவர் சென்று வரங்கொளுஞ்
கிட்டர் வாழ்திலை சிற்றம் பலத்துறை
கிட்டன் சேவடி கைதொழச் செல்லுமச்
கிட்டர் பாலனு காண்செறு காலனை.

ஒருத்த ஒருல கங்கட் கோருகடர்
திருத்த ஞாந்திலைச் சிற்றம் பலவனார்
எருத்த ஞானை யார்விட முண்டவெம்
அருத்த ஞாடி யாரை யறிவரே.

விண்ணி றைந்ததொர் வெவ்வழ விண்ணுரு
எண்ணி றைந்த விருவர்க் கறிவொணாக்
கண்ணி றைந்த கடிபொழி லம்பலத்
துண்ணி றைந்துநின் றுடு மொருவனே.

கோயில் - திருக்குறந்தொகை 5, 6, 7, 8

என்றும், மற்றும் அத்திருப்பதியின்கண்ணே பாடிய
புக்க திருத்தாண்டகத்தில்,

இறந்தார்க்கு மென்று மிறவா தார்க்கு
மிமையவர்க்கு மேகமாய் நின்று சென்று

பிறந்தார்க்கு மென்றும் பிறவா தார்க்கும்
பெரியான்றன் பெருமையே பேச நின்று

மறந்தார் மனத்தேன்று மருவார் போலு
மறைக்காட்டுறையு முழுவாட் செல்வர்

புறந்தார் சடைதாழப் பூதஞ் சூழப்
புலியூர்ச்சிற் றம்பலத்தே புக்கார் தாமே.

புக்க திருத்தாண்டகம் 7.

எனப் பாடுவது காண்க. இப்பதிகங்களில் கிருஷ்டி,
திதி ஒடுக்கமென்னும் முத்தொழில்களின் மர்மங்க
ளும் அடங்கியிருப்பதுடன் ஜீவன்முத்தன் மாயையி
னின்றி நீங்கிச் சிதாகாச வடிவாய்த் தான் வேறு, தலை
வன் வேறில்லாமலிருக்குந் தன்மையின் சூட்சுமங்க
ளும் காட்டும். இத்தன்மை வேண்டி வருந்திய தாயு
மானார் திருவாக்கைக் காண்க:—

நீங்கா துயிருக் குயிராகி
நின்ற நிலையறிந்தே
துங்காமல் துங்கின் அல்லாதே
யெனக்குச் சுகமு முண்டோ ?
ஒங்கார மாமைத் தெழுத்தாற்
புவனத்தை யுண்டுபண்ணிப்
பாங்காய் நடத்தும் பொருளே
யகண்ட பரசிவமே.

எனக் காரண பஞ்சாட்சரம், மகா காரணம், சுச்வ
ராகார மென்னும் தத்துவங்களை இந்நிலையால் சொல்
லாதுபோற் சொல்லி, மந்திரயோகத்தினுக்கும் முடி
வாய், இராஜயோக சமாதியின் இறுதியாய், மீளாத
இன்பவிடாய், ஆரணவாகமம் எல்லாம் உரைத்த
அருளான மௌனகாரண மூலமாய், எல்லாச் சித்தி
களுக்கும் பிறப்பிடமாய் பதத்தை, உணர்த்துகின்ற
னர். ‘இருநிலையைத் தீயாகி பென்ற திருப்பாட்டின்
பெருநிலையைக் கண்டறிந்து பேச்சுறவ தெந்நானோ.
(சமாதி முற்றியு.)

தோலாமொழித்தேவர் இயற்றிய

சு ளா ம ணி

[367-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

4. இரதநாபுரச் சருக்கம்.

193. பாசடைப் பரப்புடைப் பழன நாடனை
ஆசுடை கொடுத்தவர் இருக்க வென்றலும்
தூசுடை மணிக்கலை மகளிர் சூழ்தா
ஏசுடை யிலாதவன் இருக்கை யெய்தினான். 76.

அவர் - அச்சாரண முனிவர், பசுமை அடைப் பரப்பு உடை - பசுமையான இலைகளையுடைய, பழனம் நாடனை - வயல்கள் சூழ்ந்த நாட்டுக்கு அரசனான அவனை, ஆசு யிடை கொடுத்து - ஆசீர்வதித்தலைச்செய்து, இருக்க- உட்காருக, என்றலும் - என்று அருளலும். ஏசு இடை இலாதவன் - பழிப்பதற்கு இடமொன்றும் இல்லாதவனாகிய அம்மன்னன், தூசு உடை மணிக்கலை - மேலே ஆடை சூழ்ந்த இரத்தின மணிகள் கோத்த மேகலாபரணத்தை அணிந்த, மகளிர் சூழ்தா - மகளிர் தன்னைச் சுற்றிநிற்க, இருக்கை எய்தினான் - ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்.

பாசடை - பசுமை + அடை. பரப்பு - நீர்ப்பரப்பு. பழனம்-வயல்; வயல் சூழ்ந்த மருதநிலவைப்புமாம். ஆசுடை - ஆசியிடை (ஆசியிடுதல்) என்பதின் விகாரம்: ஆசி-ஆசீர்வாதம். ஆசு + இடை எனக்கொண்டு 'ஆசு' என்பதை 'ஆசி' என்பதன் விகாரம் என்றாவது, ஆசுடை' என்பது 'ஆசிஷம்' என்னும் வட மொழியின் திரிபு என்றாவது கொள்க. கலை - 'மேகலை' என்பதின் குறை; இது மகளிர் தமது ஆடையினுள்ளே அரையில் கட்டிக்கொள்ளும் ஆபரண விசேஷம். ஏசுஇடை: இடை - இடம்.

'பாசுடைப்பரப்பு' என்றபாடத்துக்குப் பசிய நெற் பயிர்களையுடைய வயற் பரப்பு, என்க.

194. தாளுயர் தாமரைத் திருவும் தண்கதிர்
நீளெழி லாருழி நிழன்று கண்குலார்
தோளினை செவ்வியோ வென்னச் சூழொளி
வாளவன் மணிமுடி வணங்கி வாழ்த்தினான். 77

தாள் உயர் தாமரை-தண்டின்மேலோங்கிய தாமரையில் வாழும், திருவும் - ஜபலக்ஷியும், தண்கதிர் - சூளிர்ந்தகிரணங்களை வீசும், நீள் எழில் - லக்ஷ்மி அழகோடு கூடிய, ஆரமும் - முத்து மாளையும், நிழன்று - விளங்கி, கண்குலாம்-கண்டார் கண்களை மகிழ்விக்கும், தோள் இணை-உனது தோள்களிரண்டும், செவ்வியோ-சௌக்கியமாய் இருக்கின்றனவா, என்ன - என்று கேட்கும் விசாரிக்க, சூழ் ஒளி வான் அவன் - ஒளி சூழ்ந்த வானையேந்திய அவன், மணிமுடி வணங்கி - தனது தலையால் வணங்கி, வாழ்த்தினான் - அவர்களை நமஸ்காரம்பண்ணித் துதித்தான்.

திரு - இலக்ஷ்மி; இங்கே அவர் எண்மருள் ஒருத் தியாகிய வீரலக்ஷ்மி. குலாம் - குலாவும். செவ்வியோ - செவ்வியவோ; வலியவோ. மணிமுடி - கிரீடத்தை அணிந்த தலை.

195. முனிவருட் பெரியவன்
முகத்தை நோக்கியொன்
நினிதுள துணர்ந்துவ
தடிகள் என்றலும்
பனிமலர் தாமரைப்
பழன நாடனைக்
கனியமற் றின்னணங்
கடவுள் கூறினான். 78.

(பின்பு மன்னன்), முனிவருள் பெரியவன் - அம் முனிவரிருவருள் மூத்தவனுடைய, முகத்தை நோக்கி—, 'அடிகள் - அடிகளே, ஒன்று இனிது உணர்த்துவது உளது'-நான் உமக்கு வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்வது ஒன்று உளது', என்றலும்- என்று சொன்னவுடன், கடவுள் - அம்முனிவன், கனிய - உள்ளங்களிந்து (சுருணையோடு), பனிமலர் தாமரை பழனம் நாடனை-சூளிர்ந்த தாமரை மலர்கள் நிறைந்த வயல்நாட்டுக்கு அரசனாகிய அவனுக்கு, இன்னணம் - இவ்வாறு (பின்வருமாறு), கூறினான் - மறுமொழி தந்தருளினான்.

அடிகள் - அண்மை விளியாதவின் இயல்பாய் நின்றது. கனிய - கனிந்து.

196. துன்னிய வினைப்பகை
துணிக்குந் தொன்மைசால்
இன்னுரை யமிழ்தெமக்
கீமின் என்பதாம்
மன்னநின் மனத்துள
தென்ன மாமணிக்
கன்னவில் கடகக்கை
கதழக் கூப்பினான். 79.

'துன்னிய - உயிர்களைப்பற்றிய, வினைப்பகை - வினையாகிய பகையை, துணிக்கும் - அறுத்தொழிக்கும், தொன்மைசால் இன் உரை - பழமை நிரம்பிய அறவுரைகளாகிய (தருமோபதேசமொழிகளாகிய), அமிழ்து - அமிர்த்தத்தை, எமக்கு - எங்களுக்கு, ஈமின் - உரைத்தருளும்', என்பது-என்னுங் கருத்தே, மன்ன - மன்னனே, நின் மனத்து உளது-உன் மனது உள்ளது, என்ன - என்று சொல்லக்கேட்டு, (அவன் வியந்து), மா மணி கல் நவில் - பெரிய ரத்தினங்கள் இழைத்துச் செய்த, கடகம் கை - கடகாபரணத்தை அணிந்த கைகள் இரண்டையும், கதழ - விரைவாக, கூப்பினான் - தலையின்மேற் குவித்தான்.

வேறு
197. மெய்யறி விலாமை யென்னும்
வித்தினிற் பிறந்து வெய்ய
கையறு வினைகள் கைபோய்ச்
கடுந்துயர் விளைத்த போழ்தில்
மையுற வழந்து வாடும்
வாழியிற் பிறவி மாலை
நெய்யுற நிழற்றும் வேலோய்
இணத்தென நினைக்க லாமோ. 80.

நெய்யுற நிழற்றும் வேலோய்-நெய்யுசுப் பெற்றுப் பளபளவென்று பிரகாசிக்கும் வேலையுடைய மன்னனே, மெய் அறிவு இலாமை - உண்மை ஞானம் இல்லாமை (பேதைமை), என்னும் வித்தினில்பிறந்து-என்னும் விதையிலிருந்து முளைத்தெழுந்து, கையறு வினைகள் - செயலற்றுத் திகைத்தலைச் செய்யும் வினையளாகிய கிளைகள், கைபோய் - நார்புறமும் கிளைத்து வளர்ந்து, கடுந்துயர் விளைத்த போழ்தில் - கடுந்துயரமாகிய பலனை விளைத்தபோது, மையுற - மையலுற்று (மதிமயங்கி), உழந்துவாடும் - வருந்திச் சோரும், வாழ் உயிர்-உடலோடு பொருந்தி வாழும் உயிர்களின், பிறவிமாலை - பிறவிகளின் தொடர்ச்சியை, இணத்து என - இத்தனைதான் என்று, நினைக்கல் - கணக்கிட்டு வரையறுத்தல், ஆமோ - கூடுமோ?

கையறுதல் - செயலற்றுப்போதல்; இன்னது செய்வதென்று அறியாது திகைத்தல். கைபோய்: கை - பக்கம்; போய் - கிளைகள் பணைத்தெழுந்து.

198. சூழ்வினை தூர்ப்பச் சென்று
சூழ்வினைப் பயத்தி னாலே
வீழ்வினை பிரிது மாக்கி
வெய்துற விளிந்து தோன்றி
ஆழ்துய நுழக்கு மந்தோ
அளியற்ற யறிவில் சாதித்
தாழ்வினை விலக்குந் சார்வு
தலைப்படா வளவு மென்றான். 81.

அளி அற்ற - பிறர்கண்டு இரங்குவதற்கு உரியவல்லவான, அறிவில் சாதி - மெய்யறிவு தலைப்படாத உயிர்கள், தாழ்வினை - தாழ்ச்சியை (இழிந்த பிறப்புக்களை), விலக்கும் - தடுக்கத்தக்க, சார்வு - துணை, தலைப்படா அளவும் - கிட்டாதவரையிலும், சூழ்வினை தூர்ப்ப சென்று - உயிர்களை விடாது சூழ்ந்து தொடரும் வினையாற் செலுத்தப்பட்டு இவ்வுலகில் பிறந்து, சூழ் வினை பயத்தினால் - அவ்வினையின் பயனாக, வீழ் வினை பிரிதும் ஆக்கி - அப்பிறப்பினும் கீழான கதி களிலே தள்ளும் மற்றும் பல கருமங்களைச் செய்து, வெய்துற விளிந்து - துன்புற்று இறந்து, தோன்றி - மறுபடியும் பிறந்து, (இவ்வாறு இறந்தும் பிறந்தும்), அந்தோ - ஐயோ, ஆழ்துயர் உழக்கும்-ஆழ்ந்ததுயரக் கடவினைகப்பட்டு வருந்தும்.

பயம் - பயன், பலன். சார்வு - துணையாகச் சேரும் முதற் பொருள். 'சார்புணர்ந்து சார்பு கெட' என்றார் தேவரும். (திருக்குறள். 359).

199. காதியங் களைகள் சீறும்
காமரு நெறிக்குங் கண்ணயப்
போதியங் கிழவர் தங்கள்
தியானத்துப் புலங்கொண் டேத்தி
ஆதியற் தகன்று நின்ற
வடிகளே சரணங் கண்டாய்
மாதய ரிடும்பை தீர்க்குஞ்
சரணெனப் படுவ மன்னா. 82.

மன்னா-அரசனே, காதிகளைகள்-காதிகளும் இனங்களை, சீறும் - ஒழித்தகற்றும், காமரு நெறிக்கு - யாவராலும் விரும்பப்படும் முத்திரெறிக்கு, கண்

ணய்-வழிகாட்டுந் துணையென, போதி கிழவர்-ஞானிகள், தங்கள் தியானத்து - தங்களுடைய தியானத்துக்கு, புலம் கொண்டு - புலனாக (இலக்காகக்) கொண்டு, ஏத்தி - ஏத்தும் வண்ணம், ஆதி அந்து அகன்று - ஆதியும் அந்தமும் இன்றி, நின்ற - திருவுருக் கொண்டு நின்ற, அடிகள் சரணமே - அருகதேவனுடைய சீபாதங்களே, மாதயர் இடும்பை - ஜனன மாணமாகிய பெருந்துயரத்துக் கேதுவாகிய துன்பத்தை, தீர்க்கும்- போக்குவதாகிய, சரண எனப் படுவ - அடைக்கலம் என்று சொல்லப்படுவன, கண்டாய் - இதை நீ அறிவாயாக.

காதி - காதிகளும், முத்தியைக் கெடுக்கும் வினைகள். காதியம், போதியம்; - அம், சாரியை. காமரு - காமமருவு என்பதன் விகாரம் - 'காமம் வரு, என்பதின் விகாரமென்பர் அடியார்க்கு நல்லார். அந்து - அந்தம் (கடைக் குறை). அடிகளே சரண் - அடிகள் சரணே என்று ஏகாரத்தைப் பிரித்துக் கூட்டிக்கொள்க. அடிகள் சரண், ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை. போதி - ஞானம், பேரறிவு. ஏத்தி-ஏத்த. கண்ணாய் ஏத்தி நின்ற சரணம், என்க - சரணம்-அடைக்கலம், புகலிடம்; shelter, refuge.

200. மெய்ப்பொரு டெரிதல் மற்றப்
பொருண்மிசை விரிந்த ஞானம்
அப்பொருள் வழாத ஞாலி
னருந்தகை பொழுக்கந் தாங்கி
இப்பொரு ளிவைகள் கண்டாய்
இறைவனால் விரிக்கப் பட்ட
கைப்பொரு ளாகக் கொண்டு
கடைப்பிடி கனபொற் றுரோய். 83.

கனம் பொன் தாரோய் - தங்கத்தாற்செய்த ஆரத்தை அணிந்தவனே, மெய்ப்பொருள் தெரிதல் - உண்மைப் பொருள் இவையென அறிதலாகிய நன் ஞானம்; அப்பொருள் மிசை விரிந்த ஞானம் - (எட்டு உறுப்போடு)விரிந்ததான அம்மெய்ப்பொருள்களைநன்றாய் ஆராய்ந்து தெளிதலாகியநற்காட்சி, அப்பொருள் வழாத ஞாலின் - அப்பொருள்களைக் குறைவற உள்ள படியுணர்ந்தும் ஆகமங்களிற் கூறிய, அரும் தகை ஒழுக்கம் - அனுஷ்டிப்பதற்கு அரியவாகிய நல்லொழுக்கம், இப்பொருள் இவைகள் - ஆகிய இரத்தினத்திரயம் எனப்படும் இம்மூன்றாமே, இறைவனால் விரிக்கப்பட்ட-அருகதேவனால் விரிவாக ஐதப் பட்டவை. காண்டி - இதனை நீ அறிவாயாக. தாங்கி - இவைகளைத் தவறாமல் மேற்கொண்டு, கைப்பொருள் ஆகக்கொண்டு - சித்தித்த (கைகூடிய) பொருளாகக் கொண்டு, கடைப்பிடி - மறவாமல் உறுதியாகப் பற்று வாயாக.

உண்மைப் பொருள்கள் இவையென உணர்தல் நல் ஞானமென்றும், அவற்றை ஐயந்திரிபற நன்கு தெளிதல் நற்காட்சியென்றும், அவைகளை விரித்துரைக்கும் அருகாகமங்களில் விலக்கியவைகளைத்தவிர்த்து விதித்தவைகளைச் செய்தல் நல்லொழுக்கம் என்றும் ஜைன ஞால் கூறும். கன பொன் - (இருபெயரொட்டுப் பண புத் தொகை.) கனம்-கனகம், பொன். கன பொன் - கனமான பொன் என்று மாம்.

பிஸாரோ

(Copy-right with Messrs. C. Coomaraswamy Naidu & Sons.)

ரிச்சர்ட் பிரின்ஸ்லே ஷெரிடன் எழுதிய வோர் ஆங்கில நாடகத்தின்
மொழிபெயர்ப்பு

[371-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

ஐந்தாவது அங்கம்

முன்றும் களம்

இடம்—அத்தாலியின் கூடாரம்.

[கோராவும் அலான்ஸோவும் பின்தொடர அத்தாலியா வருகின்றாள்.]

கோரா—ஹோ! என்னை விட்டுத் தப்பியோடப் பார்க்காதே. அத்தாலியா! தன் னரசனுக்கன்றி வேறு யாரிடம் என்னைப்போன்ற பாலனை இழந்த தாயொருத்தி தன் குறைகளைச் சொல்லி யழப்போகின்றாள்! கடவுளோ என் வேண்டுகோளுக்குச் செவிகொடுக்க வில்லை! எனது அலான்ஸோ உனக்காகப் போர் புரிய வில்லையா? எனது அவ் வினிய பாலகனும், அவனைத் திருப்பிக்கொடுப்பாயாயின், உனக்காகப் போர்முகம் நிற்கும் ஒரு புருடனாக மாட்டானா!

அலான்ஸோ—எனதுவினிய காதலி—ஐயோ, மனமுடைந்த கோரா—இதனால் நீ நமது காவலன்தன் உள்ளத்தைப் புண்படுத்துகின்றாயே யன்றி உனக்குற் றதை ஆற்றிக்கொள்ளவில்லை.

கோரா—நமது காவலனு யிருந்து—நம் குழந்தை யைத் திருப்பிக்கொடுக்கச் சக்தியில்லையா?

அத்தாலியா—தகுதிக்குத் தக்க வெகுமதியளிக்கும் பொழுதும், குழுகளுக்குற்ற குறைகளைத் தீர்க்கும் பொழுதுந்தான் நான் உண்மையாக ஓர் அரசனின் மகிமையை யுணர்கின்றேன்—ஆனால், அவர்கள் வருந் தக் கேட்டுக் குறைதீர்க்க முடியாவிடில் அப்பொழு தே, மனிதர்க்குரிய சக்தியின்மையைக் கண்டு வியா குலப்படுகின்றேன்.

சேவகர்கள்—(உள்ளே) ரோலா! ரோலா! ரோலா! [ரோலா, இரத்தமொழுக்கக் குழந்தையுடன் வருகின்றாள்.]

ரோலா—கோரா, உன் குழந்தை! [கோராவிடம் கொடுத்துவிட்டுக் கீழே விழுகின்றாள்.]

கோரா—ஹோ, தெய்வமே! இதன்மேல் இரத் தமா!

ரோலா—எனது இரத்தம் அது—கோரா! அலான்ஸோ—என்ன, இறக்கின்றனையோ, ரோலா! ரோலா—உனக்காகவும் கோராவிிற்காகவும்.

(சாகின்றாள்.)

[ஒரேகோ வருகின்றாள்.]

ஒரேகோ—வஞ்சகப் புலியன் எவனோ நம் அந்த ரங்க வழியைக் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டான். பகை வர், புகலிடம் காத்துநிற்கும் நமது சிறுபடையை எதிர்க்கின்றார்.

அலான்ஸோ—ஒருமிடமும் தாமதிக்கவேண்டாம். போர்வீரர்களே, துரிதப்படுங்கள்! உங்கள் பேதை மனைவிமக்க ளாங்களைக் கதறியழைக்கின்றார். இத்திவ்ய

வீரனது உடல் வண்டியில் வரட்டும். இக்காட்சியே நமதாட்களின் வஞ்சினத்தை யாவேச மாக்கிவிடும். இதோ, கொடியோய் பிஸாரோ, நம்மிருவரில் ஒருவர் காலம் குறுகிவிட்டது! போங்கள்! ரோலாவின் திரு நாமத்தை நினைத்துப் பழிவாங்க எதிர்ப்பிரர்கள்.

(போகின்றார்.)

நான்காம் களம்

பாறைகள் ஈடுவில் அகன்ற இடம்.

[பிஸாரோ, அல்மாத்ரோ, வல்வெர்தே, ஸ்பானிய போர் வீரர்கள் வருகின்றார்.]

பிஸாரோ—நல்லது! அவர்கள் நம்மைப் புடை சூழ்வார்களாயின் நாம் நடுவிலகப்பட்டு நசிக்கவேண்டி யதுதான். ரோலாவும் அலான்ஸோவும் எங்கே போய்த் தலையைச் செருகிக்கொண்டுவிட்டனர்!

[அலான்ஸோவும் ஒரேகோவும் போர்வீரர்களுடன் வருகிறார்.]

அலான்ஸோ—அலான்ஸோவுக்கு அவனேமறுமொழி தருகின்றா னிதோ. ரோலாவுக்காக அலான்ஸோ வின் வாள் பேசும்.

பிஸாரோ—உன் ஆட்களின் தொகைவலியால் இவ் விதம் இறுமாந்துரைக்கின்றாய், நீ! பிஸாரோவுடன் தனிப்போர்புரியத் துணிவாயோ?

அலான்ஸோ—பெருவியர்களே, இருக்குமிடத்தில் நிற்கீர்கள். இப் போரை நாங்களே முடிக்கின்றோம்.

பிஸாரோ—ஸ்பானியர்களே! நீங்களு மப்படித் தான்.

[பிஸாரோவும் அலான்ஸோவும் எதிர்த்தத் தனிப்போர் புரிகின்றனர். அலான்ஸோவின் கேடயம் உடைபடுகின்றது; பிஸாரோ அவனைக் கீழே தள்ளி முழங்காலால் அழுத் திக் கொள்கின்றான்.]

பிஸாரோ—இதோ, துரோகி, உன் மாற்பில்—

[இத் தருணத்தில் கன்னிமாட உடை தரித்து எல்விரா திடீரென்று வருகின்றாள். பிஸாரோ * திடுக்கிட்டுப் பின் னிடைக்கின்றான். அலான்ஸோ எழுந்த மறுபடி போர்புரிந்து பிஸாரோவைக் கொன்றுவிடப் பெருவியர் ஜயபேரிகை முழங்குகின்றது.]

[அத்தாலியா வருகின்றாள்.]

அத்தாலியா—எனது தீர அலான்ஸோ!

(தழுவுகின்றார்.)

* தன் கட்டளைப்படி எல்விரா இதற்கு முன்னரே உயிர் துறந்திருக்கவேண்டுமொகையால் தோன்றியது அவளது ஆவியாய்க் தானிருக்கவேண்டுமென எண்ணிக்கலங்கியபிஸாரோ செயலற்றுப் போயினன். மேலும் பிஸாரோ முதல்முதல் அவனைப் பார்த்தபோது அவன் அணிந்திருந்த அதேகன்னி மாட உடையைத் தரித்துத் திடீரெனத் தோன்றின எல் விராவை அவன் அசதியில் கண்ணுற்றதும் அவன் மனதில் பழைய எண்ணங்களெல்லாம் தோன்றி யவனைத் திகைக்க வுஞ் செய்திருக்கலாம்.

அல்மாத்ரோ—நாங்க ளடங்கிவிட்டோம். உயிர்ப் பிச்சை தரவேண்டும். இந்தக்கணமே உங்களுக்கு விட் டசல்கின்றோம்.

வல்வெர்தே—எல்விராவின் உயிரைக் காப்பாற்றி னது நானே யென்று அவளே சொல்வாள். உன் னுயிரைக் காப்பாற்றியது அவளே—ஆகையால்...

அலான்ஸோ—பயப்படாதீர். உங்களுக்கு கொன்றும் ஆபத்தில்லை.

[ஸ்பானியர் தங்க ளாயுதங்களைக் கொடுத்துவிடுகின்றார்.]

எல்விரா—வல்வெர்தேசொல்வது வாய்மையே—ஆன லவன் என்னை இவ்விடம் சந்திக்க எதிர்பார்க்கவில்லை. ஏதோ என் மனத்தின் மாயை என்னை இவ்விடம் வர ஏவிற்று.

அலான்ஸோ— எல்விரா, என்னை நீ இரட்சித் தாய்! நானும் அத்தாலியாவும், விடுதலைபெற்ற இந் நாடும் உனக்குட்பட்டிருக்கும் கடமை இவ்வள வென்று சொல்ல இயலாது! நன்றிபாராட்டும் எங் கள் நடுவில் நீ வாழ்வாயானால்.—

எல்விரா—அலான்ஸோ, இல்லை எனது வாழ்நாட் களின் முடிவு இன்னதென்று நிச்சயமாய்விட்டது. நான் என்னதான் புன்னகையுடன் திரிந்திருந்தபோதி லும் பலவித பாபச்செய்கைகளால் எப்பொழுதுங் கைப்புண்டிருக்கும் என்னாவி உய்வதற்கோர் வழிதேட வேண்டியவளாயிருக்கின்றேன். மனம்நொந்து உடல் மெலிந்து எனது பாபங்களைப் போசுக்கி நாவெடுத்து அருள்வள்ளலை அழைப்பதற்கு நான் உரியவளான பிறகு உனக்காகவும், அலான்ஸோ உனதுகோராவிற்காகவும், உன்குழந்தைக்காகவும்—இராஜசிரேஷ்ட,

உனக்காகவும், நீ யரசாரும் பிரஜைகளுக்காகவும், நான் கடவுளுக்குப் பூசனைகள் புரிந்துகொண்டிருப் பேன். வல்வெர்தே, நீ என்னுயிரைக் காப்பாற்றினாய், அன்பும் அருளும் இன்னதென்று தெரிந்து நட— துன்மார்க்கம் விட்டு நற்கதியைப் பெறு—ஸ்பானியர் களே, உங்கள் நாடு மீண்டு, மகிமையும் அதிகாரமும் பெறச் சென்றதில் நீங்கள் முற்றிலும் வழிதப்பிவிட் டார்க ளென்பதை உங்கள் சகரவர்த்தியிடம் சொல் லுங்கள். மண் பொன் பெண்ணாசைகளாகிய கானல் நீரைப் பின்பற்றிச் சென்ற மனிதனெவனும் சுகப் பட்டதில்லை. அவர்கள் தேசமும் மேன்மை பெற்ற தில்லை. இதை அவர்களுக்குச் சொல்லுங்கள்.

[பிஸாரோவின் சுவத்தைக் கடைசியாக வியாசுலத்துடன் பார்த்துவிட்டுப் போய்விடுகின்றாள். எக்காளம் ஊதுகிறது. வல்வெர்தே முதலானோர் பிஸாரோவின் பிணத்தைத் தூக்கிச் செல்கின்றார்.]

அலான்ஸோ—அத்தாலியா! நமது ரோலாவின் நினைவு நிலைக்கும்பொருட்டுச் செய்யவேண்டியவை களைச் செய்துவிட்டே, நம் சைனியத்தின் வெற்றி விழாவிற்கு நாம் இடம்கொடுக்கவேண்டும்.

[எல்லாரும் விசனத்துடன்வந்து நிற்கின்றார். போர்ச் சேவகர்கள் முன்னால் வரிசைவரிசையாய் வர, பின்னால் நான்குபோர் ரோலாவைத் தூக்கிவந்து வைக்கின்றார்கள். குருக்கள் வெகு உருக்கமாய் ஜபம் பண்ணுகின்றார்கள். அலான்ஸோவும், கோராவும் சுவத்திற் கிருபுமழம் முழங் கால் படியிட்டு அடங்காத் தூக்கத்துடன் ரோலாவின் கையை எடுத்துத் தம் கண்களில் ஒற்றிக்கொள்ளவும் திரை மெள்ள விழுகின்றது.]

பிஸாரோ நாடகம் முற்றிற்று.

யாப்பிலக்கணம்

தொடை—மோனை, எதுகை.

[376-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

செய்யுள்களில் மோனையும் எதுகையும் அமைத்தே பாடவேண்டும் என்பது மரபாயிருக்கின்றது. இது தக்கதே. பொருளின் பெருமையை, இம்மோனை எதுகை அனைய தொடைகள் நயமுற நடுத்துதற் குதவுகின்றன என்பதற்கு ஐயமில்லை. செய்யுளின் பொருளைத் தொடர்ந்து நாம் சோராமல் கவனத்தை வைப்பதற்கு இத்தொடைகள் உயரிய கவிகளால் செவ்விதின் கையாளப்பெறுகின்றன. மோனையும் எதுகையும், செய்யுளின் பொருளிற்குரிய முக்கிய மான சொற்களில் அமைந்திருப்பதே அகத்தவியின் உயர்விற்கு அடையாளம். உதாரணமாக, என்னைநல் கூர்ந்தா னிரப்பார்க்கீர் தேன்றவன் மைந்தர்தம் மீகை மறுப்பரோ—பைந்தொட ரின்ற பயனுதவி நிலலா வரம்பையின்சீழ்க் கன்று முதவுங் கனி.

என்னுஞ் செய்யுளை நோக்குவீர்களாயின், கருத்தை நிறுவுதற்கு இன்றியமையாச் சொற்களே மோனைக் கும் எதுகைக்கும் இடமாயிருப்பதைக் காண்பது அநியதன்று. இப்படியே,

சூழ்நயப் பெருக்கற் றடிசுமெந் நாளும்வ்வா னாற்றயப் பெருக்கா லுலகட்டும்—ஏற்றவார்க்கு

நல்ல குடிப்பிறந்தார் நல்கூர்ந்தா ரானாலும் இல்லையென மாட்டா ரிசைந்து, என்னுஞ்செய்யுளிலும் மோனைக்கும் எதுகைக்குமிட மான சொற்களனைத்தும் பொருளை நிறுவுதற்கேற்ற அவசியம் உடையவைகளாய் இருப்பது காண்க.

வீமன் மடந்தை விழிமுடியக் கண்டறிபா வாம் நெடுந்தோள் வறியோருக்—கேமங் கோடாதா ரகம்போற் குறுகின்றே மெய்ம்மை விடாதான் திருமேனி வெந்தா

என்னுமிந் நளவெண்பாச் செய்யுளிலும் அவ்வுண்மை யைக் காணலாம். இவ்வண்ணம் மோனை எதுகைகளை முக்கியமான சொற்களிலேயே அமைக்கின்ற திறமை மிகவும் வாய்ந்தவர் சுமபர்.

துதுவ நெருவன் நன்னை பிவ்வழி வினைவிற றாண்டி. மாதினைவிடுதி யோவென் றுணர்த்தவே மறுக்குமாகிற் காதுதல் கடனென் றுள்ளங் கருதிய தறனு மஸ்தே நீதியு மஸ்தேயென்றான் கருணையி னிலைய மன்னன் . [இராவணன்பால் அக்கதனைத் துது அனுப்புதற்கு இராமன் கருதினான் என்பது]

இதனிலுள்ள எதுகை மோனைச் சொற்களை மாத் திரம் தொடுத்தாலும் பொருள் கூடுகின்ற பெருமை

காணலாம்—தூதுவனைத் தூண்டி, மாதிரை மறுக்கு மாகில், காதுதல் கடன், நீதியும்.....நிலையும் அன்னுள்.

அறிவி ரம்பிய வருளுடை யுருத்தவர்க் கேளும் பெறல ருந்திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதா மறிவினைத் துமை வலிகில ராயினு மனத்தா லிறலு மும்படி யியற்றுவ ரிடையரு லின்னல்

இந்தச் செய்யுளில், மோனைக்கும் எதுகைக்கும் இடமாகிய சொற்கள் சேர்ந்து அதன் பொருளை எவ்வளவு சிறக்கச்செய்கின்ற தென்பதை உணர்வி உணரவேண்டும்.

ஒன்றிரண்டு பாடுவதாயின் இப்படி மோனையையும் எதுகையையும் ஆய்ந்து ஆய்ந்து அமைக்க இயலுமெனினும் ஆயிரக்கணக்கில் பாடும்போது அத்தனைச் செய்யுள்களும் இத்தகையதிருத்தமுடன் அமைவதென்பது அருமைமே. ஆயினும் மோனைக்கென்றும் எதுகைக்கென்றும் விண்ணை அசைச்சொற்களையும் அடைமொழிகளையும் வருவிக்காமல் காக்கின்ற திறமையால் கம்பர் அனைய கவிகளின் பெருமை சிறக்கின்றது. கூடியவரையில் பொருட் குறிப்புடைய சொற்களிற்குணை மோனையும் எதுகையும் அமைந்திருக்கும் மேன்மையை அவர் பாசாங்குகள் தூண்பீர். அப்படி, பொருளின் போக்கிற் கவை அச்சாணி போன்றில்லாக் காலையிலும், சுவையற்ற அசைச்சொற்களாகா. சிவகசிந்தாமணி இயற்றிய திருத்தக்கதேவர் போன்றவர்களுங் கூட 'அந்தில்' முதலிய அசைச் சொற்களை எதுகையின் பொருட்டு உதவிக்கழைத்துக்கொண்டு,

சந்தனக் களியும் பூவும்
தமனியக் குடத்துள் நீரும்
கெந்தா நகிலு முத்துங்
கிளரொளி விளக்கு மேந்தி
அந்தில்விற் பயிற்றுந் தானம்
வழிபட வாங்குச் சென்றான்
மந்திர மடந்தை யன்னுள்
வசந்தரி வந்து சொன்னான்.

எனப் பாடுவார். இதனில், அந்தில் என்பது எதுகைக்காக வந்ததுமன்றி, அவ்வடியில் அதற்கு மோனையாக 'ஆங்கு' என்ற சொல்லும் வரவேண்டியதாயிற்று. [சிவகசிந்தாமணி 1797-வது செய்யுளிலும் இன்னுஞ் சில செய்யுள்களிலும் 'அந்தில்' என்ற அசைச்சொல் எதுகையின் பொருட்டு வந்திருக்கக் காணலாம்].

எல்லாக் கவிகளிடத்தும் ஒரோவழி அருகி இவ்வண்ணம் மோனைக்கும் எதுகைக்கும் விண்ணொற்கள் வருவதுண்டு எனினும் கீழ்தரக் கவிகளில் இந்தவழக்கம் மிகுந்திருக்கும். குறுக்கல் நீட்டல் வலித்தல்மெலித்தல் விரித்தல் முதலிய விகாரங்களின் உதவியின்றி இவர் நான்கு கவிகள் சேர்த்துபாட இயலாமல் இடர்படுவர். எனினும் கம்பருங்கூட எதோ வொவ்வொரிடத்தில் இவ்விகாரங்களின் உதவியை நாடாமல் தீரவில்லை.

ஞானிய முய்கலா நென்னுதே நாயகனைக்
காலீயு மென்றுரைத்த கைகேசி யுட்கொடிய
கூனிய மல்லார் கொடியார் பிறருளரோ
மேனியு மின்றி வெறுநீரே யாயினார்.

(அயோத்தியாகாண்டம், 867-வீட்டு, 103.)

இதனில், கூனியும் மேனியும் என்று இருக்க வேண்டுவன கானியும் என்பதற்கு எதுகையாதல் வேண்டி, கூனியும் மேனியும் என நீண்டன.

கம்பர், இரணியன் வதைப்படலத்தில், ஓர் மோனா யணயவென் றுரைத்துள முருகி, என்னுமடியில், சீரின் அமைப்பிற்காக, நாராயணன் என்பதை 'நாராயணன்' எனக் குறுக்கியதைக் குறித்துக் காளமேகப்புவவர்,

நாராயணனை நாராயணனென் றேகம்பன்
ஓராமற் சொன்ன உறுதியால்—நோக [பேன்
வார்என்றால் வர்என்பேன் வார்என்றால் வர்என்
நார்என்றால் நர்என்பேன் னீன்.

எனப் பரிசுசித்தார் என்னுமொரு கதை வழங்குவதுண்டு. கம்பர் கதியே இப்படியானால் மற்றவர் எப்படித் தப்புவாரோ!

இவ்வாறு ஒன்றிரண்டு விகாரங்கள் நேர்வதால் ஒரு பெருங்காவியத்தின் மாண்பு குறைந்திடாது. புன்கள்களோ பொருளின் சிறப்பை நீனைத்துப் பாடுவதைவிட்டு மோனை எதுகைகளுக்காகவே தாம் பாடுவார்போல் தலைப்படுகின்றனர். பொருள் கெட்டாலும், கெடுவது மாத்திரமன்றி விபரிதமேயாய் முடிந்தாலும், மோனையும் எதுகையும் அமைந்தாற்போது மென்பது அவர் கருத்து. காளிதாசன் இயற்றிய 'மேக சந்தேசம்' என்னும் நூலைத் தமிழில் அகவற்பாவில் மொழிபெயர்த்த தற்காலத்தவர் ஒருவர்,

நிறமென் றெண்ணி மயங்கி நிற்க
மறலியும் நயக்கும் மங்கையர் பலரும்

என வரைகின்றார். இதனில், முன்னடியிலுள்ள நகரத்திற்கு எதுகை பின்னடியிலும் நகரம் வரவேண்டியிருக்கின்றது. இனி மங்கையர் என்னுஞ் சீரின் முதலிலுள்ள மகரம் மோனையாகும்படி அவ்வடியின் முதலில் மகரத்தை வைத்தார். இதனால், அவ்வடியின் முதற்சொல் மறலி யாயிற்று. (மறலி - எமன்). மன்மதனும் விரும்பத்தகுந்த அழகுடைய மங்கை, என்பதன் சிறப்பை ஒருவாறு உணரலாம். மற்று, எமனும் ஆசைப்படுவதற்குரிய பெண், என்றால் எவர்தான் பொறுப்பார். இந்நூலிற்கு நாம் முன் மதிப்புரை எழுதியபோது (1-வது, வால் பூம், 315-வது பக்கம்) இயம்பியபடி, "எதுகையே மோனையைப் பூண்டுகொண்டு மங்கையை இழுத்துப்போய் மறலியின்பால் விட்டுவிட்டது". இனி, 'மோனை' எதுகைகளின் வாய்ப்பட்டு நகங்கு கின்ற புன்களிகளின் செய்தியை, எமது நண்பர் ஸ்ரீமான் T. N. சேஷசல ஐயர் வரைந்துள்ள 'எமர்க் கத்திளவரசன்' என்னும் நாவலின்கண் வரும், இலக்கண சிகரமணி இலக்கியமகாகவி சாபாலப் புவவன் என்னும் பாத்திரத்தினிடத்தின் நன்கு காணலாம். அப்புவவன் பாடிய காக்கைப்புராணத்தின் அவையடக்கமாக,

கோபால நென்றொரு கோமக னுனிரை காத்தான்
பூபா லர்களும் புவிதனைப் புரந்திடு வார்கள்
மாபால மொன்றினை மரத்தினி லிட்டதே யென்னச்
சாபா லனுமொரு கடடுரை சாற்றுவ தெவனோ

என்றோர் செய்யுள் காட்டப்பெற்றிருக்கின்றது. இதனில், சாபாலன் என்று சுற்றடியில் வருதற்கு எதுகையாகவே, கோபாலனும் பூபாலரும் மாபாலரும்

முன்னே நிற்பதல்லால் அவைகளுக்கு வேறொப்பொருளில்லை. மரத்தினால் பெரிய பாலம் இவ்வதேபோலத் தான் இக்கவி பாடியதிலடங்கிய அடக்கம் யாதென்பது கடவுளக்கே வெளிச்சம் 'நாயெனக் காகமும் நகைத்த தன்றே' என்றோர் அடி அப்புராணத்தில் வருகின்றதாம். நகரமோனைக்காகவே, காகஞ் சிரித்ததற்கு நாய் உவமையாயிற்று. காகஞ்சிரித்ததாலே மிக அழகு; அதுவும் மோனையின் பொருட்டு அக் காகம் நாயைப்போலுஞ் சிரித்துவிட்டால் யார்தான் சகிப்பார். இன்னு மிப்புவன் கடாரதேசத்துக் காக்கையை வர்ணிப்பதாக,

ஐந்துளீர் விரல தழகிய மூக்கது
பொந்தினிற் புழுவை விழுங்கிடு வாயது
நந்தலில் குணத்து நங்கையே நான்முகன்
தந்தித் கடாரத் தாயிய காக்கையே

என்றோர் பாசரம் பாடியுள்ள. காக்கைக்கு நான்கு விரல்களே இருக்க, 'ஐந்துளீர் விரலது' என்று பாடினது ஏனென்றாலோ, 'எதுகைஇன்பம் நோக்கி ஒரு விரல் விரிந்தது' என்பான். விரித்தல் என்பது செய்யுள் விகாரங்களில் ஒன்றாகையால், எழுத்துக்கள் விரிவது கிடக்க, இப்புவவன் செய்யுளில், எதுகைக்காகக் காகைக்கு ஒருவிரலே அதிகமாக விரிந்துவிட்டது. இவையெல்லாம் நகைவரும்படி மிகைபடக் கூறியன. எனினும் இந்தப்படி விகாரச்செய்யுளால் புராணங்கள் பாடுகின்ற புவவர்கள் சிலர் இல்லாமற் போகவில்லை.

இப்படி மோனை எதுகைகளில் இடறிவிழுந்து அழிவார் கிடக்கத் தற்காலத்தவர்களில் ஒரு சிலர், இரத்தக்கட்டுப்பாடெல்லாம் இருப்பதால் தம்முடைய கருத்தை இஷ்டப்படி பாடுவதற்கு இயலாமற் போய் விடுகின்றதென்றும், ஆகையால் வாயில் வந்தபடி பாடுவதே விடுதலையடைந்ததாகுமென்றும் விளம்பிச் சுதந்திர மடைந்ததற் கடையாளமாகப் பொருளும் சுவையுமற்ற சொற்களை ஓசைநயமுயின்றித் தொடுத்தப் பாடல்களெனப் பகர்ந்துவிடுகின்றனர். நல்ல இலக்கியங்களைக் கற்றுணர்ந்துகொள்வதற்கு வேண்டிய பயிற்சியுள் முயலாதார் இவைகளைப் பாடல்களெனப் பாரட்டுவதும் உண்டு. இதுவும் வருந்தத்தக்கதே. நிறத்தினையைக் கடந்துவிட்டேன் என்பது எனிது; அந்நிறத்தினைக்கு அடங்கி, சொல்லும் பொருளும் சிறக்கப் பாடுவதுதான் திறமையின் அருமை. திருவள்ளுவர், மோனை எதுகை முரண் (முரண் தொடை யாதென்பதைப் பின்னர் விளக்குவோம்) என்னுமித் தொடைகளில் ஒவ்வொன்றேனும் அமைக்காமற் பாடவில்லை. பெரும்பாலும் எல்லாக் குறள்களிலும் இவைகளில் இரண்டேனும் இருக்கும்படியே பாடினார் என இயம்பலாம். ஆயினும், குறட்பாவினுள்ள இரண்டடியிலும் இத்தொடைகள் அமையவேண்டும் என்னும் நியதி அவர் வைத்துக் கொள்ளவில்லை—(அவர்காலத்தில் அம்மரபு இருந்ததில்லை)—ஒரு அடியிலேனும் இருந்தாற்போதுமெனக் குறுகினார். —(இவைகளை நாம் பின்னர் வெண்பாவினில் இலக்கணம் உரைக்கும்போது விளக்குவோம்)—எனினும் அடிதோறும் இத்தொடைகள் அமைந்த குறள்களை சிறந்திருக்கின்றன. உதாரணமாக,

அறிதோ நறியாமை கண்டற்றார் காமஞ்
செறிதோறஞ் சேயிழை மாட்டு

[மேன்மேல் விஷயங்களை அறிந்துகொள்ளுதற்காக அறிவாய்வைத் தெரிந்தொழிந்தோன், இத்தோறும் அழிவாய்வைத் தெரிந்தொழிந்தோன்]

கையான ஆபரணங்களை அணித் தவளுடன் நெருங்கிப்பழகும்பழக முன்னனுபவித்த காமவின்பமெல்லாம் இன்பமே அன்மென்னும்படி மேன்மேல் மிகுகின்றது—எனப்புகுந்து மகிழ்ந்த ஒரு தலைமகன் தன் ஆராமையைப் புராரட்டினான்: என்னுங் குறளில், மோனையும் எதுகையும் முரணும் அமைந்து அதனழகை அதிகமாக்குகின்றன.

சற்றேறக்குறைய இதே கருத்துடையது, நவீனொரு நூலாய் போலும் பயிற்செரும் பண்புடை யாளர் தொடர்பு.

[நற்குண முடையவர்களுடன் செய்த நட்பானது, கற்கக்கற்க நூலின் நயமுணர்ந்த இன்பம் மேன்மேல் விரைவதுபோல், நானுக்கு நான் அதிகமான இன்பத்தை உண்டாக்கும்]

என்னுங் குறள். இதனில், நவீனொரு—பயிற்செரு, என முதலடியில் எதுகைமாத்திரம் வந்திருக்கின்றது. [அதுவும் (ய-வ) இன வெதுகை. (ஒரே அடியிலுள்ள எதுகைத் தொடை அமையலாம் என்பதைப் பிறகு சுற்பீர்)]. இரண்டாவது அடியில் ஒரு தொடையுமில்லை. ஆதலால், இது பொருள் நயத்திற்குறைந்ததில்லை யாயினும் முன்காட்டிய குறளவ்வளவு சிறப்புடன் ஒதுவோர் மனத்திற் செறித்திடாது. இனி

வேட்ட பொழுதி னவையவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினு டோள்.

[பூமாவையணிந்த கூட்தலையுடைய இவளது தோள்கள்—நான் எவ்வெவைகளை விரும்பினும் அவ்வவைகளே அப்போதே எய்தியதுபோன்ற இன்பத்தை அளிக்கின்றன—எனப்புகுந்து மகிழ்ந்தான் ஒரு காதலன்]

என்னுங் குறளும் முன்னுரைத்த குறள்களின் கருத்தை ஒருவாறு ஒக்குமெனினும், முதலடியில் நேரான மோனையின்மையால், படிப்போர் மனத்திற் பதியுந் தன்மை அந்தக் குறள்களைக் காட்டிலும் குறைந்திருக்கின்றது என்னல்வேண்டும்.

குறிப்பு:—இதனில், தோடு+ஆர்=தோடார், எனப் புணரவேண்டியது, எதுகைக்காகத் தோட்டார் என, டகரமேய் விரித்தது.

தமிழ்ப் பாசரங்களின் இனிமையோடு பயின்று அதுபவிக்க நினைப்பவர், மோனை எதுகை முதலிய தொடைகளின் இலக்கணத்தைக் கற்றிருக்கவேண்டுமென்பது அவசியம். அப்பொழுதுதான் இவைகள் இறுக்குங் கடமைக்குப்பட்டுச் செய்யுளமைப்போர் திறத்தினைக் கண்டு வியந்து இன்புறக்கூடும். அதுவுமன்றிச் செய்யுள்களுக்குப் பொருள்செய்வதிலும் இவ்விலக்கணம் பெரிது உதவும். இது எப்படி என்பது இரண்டொரு உதாரணங்களால் விளங்கும்.

கொடுத்த மைந்தரைக் கொண்டு சிந்தைமுந்
தெடுத்த சீற்றம்விட் டினிது வாழ்த்திமேல்
அடுத்த வேள்விபோய் முடித்து நாமென
நடத்தன் மேயினு னவைக்க ணீங்கினான்.

[தயரதன் கொடுத்த இராமஇலக்குமணர்களை அழைத்துக்கொண்டு விசுவாமித்திரன் புறப்பட்டான், என்பது.]

இதனில், நான்காமடியிலுள்ள சொற்களை, நடத்தல் மேயினான் நவைக்கண் நீங்கினான்—என்றும். பிரிக்கலாம் அல்லது.....அவைக்கண் நீங்கினான் என்றும் பிரிக்கலாம். அவைக்கண் நீங்கினான் எனப் பிரித்தால், வேள்வியை முடிப்போமென்று நடப்பவனைச் சபையைவிட்டுப் புறப்பட்டான், எனப்பொருள் அப்பொழுது 'மேயினான்' என்பது முற்றெச்

சமும், 'நீங்கினு' என்பது வினைமுற்றும் ஆக நின்று செய்யுளிற்கு எழுவாய் இல்லாமற் போகின்றது— விசுவாமித்திரன் என்பதை வருவித்துக்கொள்ள வேண்டும். அவைக்கண், எனப் பிரிப்பதால் அவ்வடியில் மோனையில்லாமையால் இவ்வளவும் நேர்ந்த தென்னலாம். இவ்வாறன்றி, நவைக்கண் நீங்கினுள் எனப் பிரித்தவுடன் மோனை அமைகின்றது. மோனை அமையும்படி பிரித்தவுடன் பொருளும் செம்மையடைகின்றது; இப்பொழுது, வேள்வியை முடிப்போமென்று, குற்றத்தினின்று நீங்கினவனாகிய அம்முனிவன், நடக்கலாயினுள், எனப்பொருள்படும். நீங்கினுள் என்பது வினையாலணையும்பெயராகிய எழுவாயாய் நின்று, மேயினுள் என்னும் வினைமுற்றை நேரே கொண்டு முடியும். ஒரு அடியில் வேறு மோனையில்லையாயின், இருவிதமாகப் பிரிக்கக்கூடிய சொல்லை, மோனைக்கு இனங்குட்படி பிரிக்கவேண்டுமென்பது உரைசெய்வதற் குரியதோர் விதியெனக் கூறலாம். இனி வேறொரு மோனை இருக்குங்காலையிலும், இருவிதமாகப் பிரிக்கக்கூடிய வொன்று பின்னுமொரு மோனை தரும்படி பிரியவல்லதாயின் அவ்வாறு பிரித்தலே கவியின் கருத்திற்கு நெருங்கிய பொருளைத் தரக்கூடியதாக இருக்கும் என நினைக்கின்றோம். இராமனுக்கு முடிசூட்டுவதைப் பற்றித் தயராதன் உசாவுதலும் அவனது அவையின்கண் னிருந்தவர்,

“அத்த நன்றென வன்பினெ டறிவிப்ப தானுர்” எனக்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மூன்றாஞ்சேர ‘அன்பினெடு’ என்றும் பிரிக்கலாம், வன்பினெடு (=வலிமையோடு, கட்டாயப்படுத்தி) என்றும் பிரிக்கலாம். இவ்விருபொருள்களும் ஒருவாறுபொருந்தும். வேறு மோனைகள் அவ்வடியில் இருப்பதால், ‘அன்பினெடு’ என்றதான் பிரிக்கவேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. ஆயினும், ‘அன்பினெடு’ எனப் பிரித்தால்தான் அதுவும் ஒரு மோனையாய்ச் சேருமாகையால், ‘அன்போடு கூறினார்’ என்பதே கம்பர் கருத்தெனக் கொள்ள வேண்டும்.

இதுவுமன்றி, சிற்சிலபோது மோனையைப்பற்றியே சொல்லின் உருவம் யாதெனத் தெரிந்துகொள்ளக் கூடியதாகும். உதாரணமாக,

குறவர்கா னவரே மள்ளர் குன்றவர் புனவ ரோடு மிறவுளர் குறிஞ்சி தன்னி லின்புறு மாக்கள் பேரே

என்பது நிகண்டு. இது குறிஞ்சிநிலமக்களின் பெயர்களைச் சொல்கின்றது. குறவர் கானவர் மள்ளர் குன்றவர் புனவர்—அப்புறம், இறவுளரா அல்லது மிறவுளரா? (புனவரோடும்+இறவுளர், என்றும் பிரியலாம்). இறவுளர், என்பதுதான் பெயர்என்று கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் மிறவுளர் என்பதாயின் அவ்வடியில் மோனை இல்லை—இறவுளர், என்று பிரித்தாற்றான் ‘இன்புறு’ என்னுஞ்சீரில் மோனை உடையதாகும்.

இனி, எதுகைகளைப் பயில்வதில் ஒரு மாபு இருக்கின்றது— எதுகையாக வெவ்வேறு அடிகளில் வரு

கின்ற சொற்கள் வெவ்வேறுபிரிக்கவேண்டும். கண்டார், என்பது முதலடியின் முதற்சொல்லாயின், மற்ற அடிகளில் எதுகைகளாக வருவன, பண்டேர், தண்டார், கொண்டோர், என வேறு வேறாக இருக்க வேண்டுமே யொழிய, எல்லாம் ‘கண்டார்’ என்ற சொல்லாகவே இருக்கலாகாது. அப்படி இருக்குமானால் அவை வேறுவேறு பொருள்களைத் தந்து நிற்கவேண்டும். ஆதலின், ஒரே சொல் அடிகளின் எதுகையாக நிற்கக்கண்டால், அச்சொற்களுக்கு வேறு வேறு அர்த்தத்தைச் சார்த்திச் செய்யுளின்பொருளைத் தேரத் தலைப்படவேண்டும். உதாரணமாக,

அம்புகை வல்வில் லார்கழன் மள்ளர் திறலேத்த வம்புகைக் கொண்டா லாரிவர்ச் சீண்டு நிகராவா ரம்புகை யார்ந்த வர்துகி லல்குல் லவிற்கோதா யம்புகைக் காணு மையனைக் கையிற் றொழுதென்றார்

[சீவகசிந்தாமணி—2332]

இதனில், முதலடியின் முதலிலுள்ள, அம்பு, என்பது பகழி என்னும் பொருளுடையது. இரண்டாவது அடியின் முதலில் இருக்குஞ் சொல்லும் ‘அம்பு’ என்பதுதான்; ‘வம்பு’ என்பதன்று; ‘வம்பு’ என்பதாயின் அவ்வடியின்கண் மோனை இலதாகும். [ஏத்த+அம்பு=ஏத்த வ் அம்பு=ஏத்த வம்பு, என வகர உடன்படுமெய் பெற்றுப் புணர்ந்தது (2-வது வால்-769). ஆகையால் இவ்வடியிலுள்ள சொல், வேறு பொருளுடையதாக இருக்கவேண்டுமென்பதை யுணர்ந்து ஆராயுங்கால், அம்பு என்பதற்கு இங்கு ‘உலகம்’ என்னும் பொருள் அமையும். மூன்றாவதடியிலும் (ரகரம் தமிழில் மொழிமுதல் வராதாகையாலும், ஆவார்+அம்புகை = ஆவாரம்புகை, என்று புணர்ந்திருப்பதாலும்) முதலில் இருப்பது, ‘அம்புகை’ என்பதே; இதனை அம்+புகை எனக் கொண்டு, அழகிய புகை என்னும் பொருளைப் பெறவேண்டும்— (மூன்றாமடியின் எல்லாச் சீரிலும் மோனையிருப்பதால் முற்றமோனை.) இனி, நான்காம் அடியின் முதலில் இருப்பதும், ‘அம்பு’ என்பதுதான், இதற்கு இங்கு ‘வளையல்’ என்பது பொருள். வெற்றியொடு இராசமாயுரம் மீண்டு அரியாசனம் ஏறிய சீவகனைக் கண்ட மாதர் காமுற்றுத் தம்முள் சொல்லிக்கொண்ட இச்செய்யுளின் பொருள் வருமாறு:—

[அழகிய வாசனைப்புகை யூட்டிய துலிடைக்குள் அல்குல் பூரித்து விளங்குகின்ற மாதே, அம்பைச் செலுத்துகின்ற வலியவல்லையும் கட்டிய வீரக்கழலையும் உடைய போர்வீரர்கள் இவனது திறமையைத் துதிக்கும்படி, உகைத்தைத் தன்கைக் கொண்டான் என்றால், இவனுக்கு இங்கு நிகராவர் ஆர்! இவனை யாம் கையெடுத்துத் தொழுதவுடன் (காமத்தால் மெலிந்த கைகளினின்று கழன்று வீழ்ந்தால்) எம்மைதனில் இருந்த வளையல்களைக் காணாமல் திகைக்கின்றோம் என்பார் சிலமாதர்].

இனி, எஞ்சியிருக்கின்ற, முரண்தொடை இயைபுத்தொடை, அளபெடைத்தொடைகளைப் பற்றி அடுத்தவாரம் கூறுவோம்.

மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சாமிநாத ஐயர்

கும்ப கோணமாக் கோதின் மாநகர் நம்பனை யொளிர் ஞான மூர்த்தியை அம்பை தன்னெடு மமர்ந்த செல்வனை உம்பர் வாழ்வினை யுலந்து போற்றியே.

சொல்லுவேன் யானே முந்துஞ் சொற்றிற் முடையான் நன்னை எல்வினை வினைவித் தோங்கி மிளர்கின்ற கதிர்போல் வாளை அல்லன் மனத்தில் மாசை யகற்றியே யாள்கின் றானைப் புல்லொடு மரணம் போற்றிப் புகழ்சாமி நாதக் கோவை.

மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சாமிநாதஐயர் அவர்கள் இச் சோழநாட்டில் அவதரித்திருக்கின்ற ஒரு சிறந்த தமிழ் வித்துவான். அவர் கும்பகோணத்துக்கு மேற்கே 10 மைல் தூரத்திலுள்ள உத்தமநாணபுரம் என்ற ஒரு சிறிய கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். ஐயரின் தகப்பனார் ஸ்ரீ வேங்கடசுப்பய்யர் என்ற திருநாமம் பூண்டவர். அவர் ஒரு பெரிய சிவபக்தர். அவரைப் பற்றி மகா மகோபாத்தியாய ஐயர் அவர்களே,

மெய்யார றீரணிந்து விழிமணி மாலிகை பூண்டு கய்யார மலரோத்திக் கசுந்துருகித் தினந்தோறும் மய்யாரு மணிமிடற்று மாதேவை யருச்சிக்கும் அய்யா * * * *

என ஒரு சமயம் சொன்னதுண்டாகையால் அவர் ஒரு பெரிய சிவபக்தர் என்பதற் சந்தேகமில்லை. ஐயரின் தந்தையாருக்கு அந்நாளில் நமது ஐயரை ஆங்கிலப் படிக்கவைக்கவேண்டுமென்ற யோசனை உண்டாகவில்லை. ஸ்ரீ வேங்கடசுப்பையை நுக்குத் தமதுபிள்ளை சாமிநாதனைச் சங்கீதக் கற்கும் படி செய்யவேண்டுமென்ற ஆசையிருந்ததாய்ச்சொல்லப்படுவதுண்டு ஏனெனில் சங்கீதத்தில் நல்ல தேர்ச்சி அத் தந்தையாருக்குண்டு. அது,

“அத்தா லினது பிரிவல்லற் கடலழுத்தப் பித்தாக்கி டெண்ணைப் பெரிதும் வருத்தினையால் எத்தானஞ் சென்ற யிதுவோரின் தண்ணினியே சத்தான யின்பமொரு சங்கீத சாகரமே”

—என்று ஐயர் சொல்லியிருக்கும் பாடலாலே வெளி யாகின்றது.

ஆனால், தமிழ்ப்பாணையும் பழைய தமிழ்நூல்களும் செய்திருந்த நல்ல அதிட்டத்தால் ஸ்ரீ வேங்கடசுப்பய்யர் தமது குமாரரைத் தமிழ்வாசிக்கும்படி செய்வதாய்த் தீர்மானித்து ஐயரைத் தமிழ்கற்கத் திருவாவடுதறை மடத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார். தமது தகப்பனார் தன் விஷயமாய் அக்காலத்தில் செய்த அவ்வேற்பாட்டினை ஐயர் பிற்காலத்தில் மிகுதியும் பாராட்டியுள்ளது பின்வரும் பாடலால் விளங்கும்:—

பற்றிலக்கே செந்தமிழைப் பற்றிக்கற்றோர் பலர்பால் தந்தலெக்கே மீனாட்சி சுந்தரநல் லாரியன்பார் கற்றலெக்கே கற்றலெக்கே லாரியன்பார் இ அவ்வழியே நின்றலெக்கே இவ்வாறு ஐயருள்செய் யாவிடனே”

திருவாவடுதறை மடம் கும்பகோணத்தருகாமையிலுள்ளது. அம்மடத்தில் ஆதரையில் பண்டாராசிக்

தமிழ் வாசித்தவர்கள் பலர். அவர்களுள் கியாதி பெற்றோர் சிலர். அன்னாருள் நமது ஐயர் விசேஷ கியாதி பெற்றுள்ளார். அவர் வாசிக்கும்போது திருவாவடுதறை மடத்து வித்துவானாகவும் ஆசிரியராய்மிருந்துவந்தவர் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள். அவர்கீழ் அமர்ந்து தமிழ்ப்பயிலும் பாக்கியத்தைப் பெற்று நமது ஐயர் அப்பாணையைச் செவ்வனே படித்துக்கொண்டார். ஆகவே அம்மடத்திலேயே ஐயருக்குமுன் படித்தவராகிய கும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப்போதகர் ஸ்ரீ திபாகராஜ செட்டியார் தாம் அந்தக் காலேஜை விட்டு நீங்கிப் பென்ஷன் பெற்றுக்கொள்ளுஞ் சமயத்தில் தம்முடைய ஸ்தானத்தில் கும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப் போதகராய் நம் ஐயர் அவர்களை வைத்துவிட்டுப் போக வேண்டுமென்ற கருத்துக்கொண்டார். அக்கருத்து நிறைவேறுவதற்குப் போதிய வசதியும் அச்சமயம் அமைந்திருந்தது. தமது கருத்தை ஸ்ரீ தியாகராஜ செட்டியார் அப்போது அந்தக் காலேஜ் பிரின்ஸ் பாலாயிருந்தவராய் ராய்பகதூர் T. கோபாலராயரிடம் தெரிவிக்க, அதற்கு ராயர் அவர்கள் உடன்பட்டுக் கல்வியிலாகாத் தலைவருக்கு, பென்ஷன்பெறவிருக்கும் ஸ்ரீ தியாகராஜ செட்டியார் ஸ்தானத்துக்கு ஐயர் அவர்களை நியமித்தல் தகுதியுடையதாகுமென்று சிப்பாரச் செய்தார். அந்தச் சிப்பாரச் அங்கீகரிக்கப்பட்டு நமது ஐயர் அவர்கள் அந்தக் காலேஜ் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதராய் ஸ்ரீ தியாகராஜ செட்டியாருக்குப் பதிலாய் நியமிக்கப்பட்டார். நமது ஐயர், செட்டியார் அவர்கள் தமக்குச் செய்த பேருதவியை இன்றைக்கும் ஞாபகத்திலவைத்துப் போற்றி வருகின்றார். சென்னைத் திருவடச் சுவரன்பேட்டையில் உள்ள தமது வீட்டுக்குத் தியாகராஜ லிலாஸ் என்று பெயரிட்டிருப்பதே இதற்குச் சாட்சியாகும்.

மகா மகோபாத்தியாய ஐயர் அவர்கள் கும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப்போதகராக 1850-ம் வருஷத்தில் நியமனம்பெற்று வந்துசேர்ந்தார். அப்போது காலேஜ் வகுப்புகள் ஒன்றில் சொல்லிய முதல் பாடத்தை அவ்வகுப்பு மாணவர்களும், பிரின்ஸிபால் மிஸ்டர் டி. கோபாலராயர் அவர்களும், காலேஜ் போதகர்களில் ஒருவராகிய மிஸ்டர் R. V. சீனிவாச ஐயருங் கேட்டு மட்டற்ற சந்தோஷமடைந்தார்கள். ஐயர் அவர்கள் அப்பாடத்தை நேற்றுத்தான் சொன்னார்கள்போல் தோற்றுகின்றது. 50 வருஷங்கள் கழிந்துவிட்டன. அதுமுதல் இடைவிடாமல் 23-வருஷகாலம் நமது ஐயர் அந்தக் காலேஜிலேயே தமிழ்ப்போதகராய் இருந்து வந்தார். ஆனால் எவ்வளவு காலந்தான் அவர் தமிழ்ப்போதகராய் இருந்தவரும் ஏகதேச உரிமையை அந்தக் கும்பகோணம் ஒன்றே பெற்றிருக்கக் கூடும்? 1903-ம் வருஷத்தில் அச்சமயம் கல்வி இலாக்காத் தலைவராயிருந்த மிஸ்டர் ஸ்வோர்ட், ஐயர் அவர்களை அக்காலேஜை விட்டுச் சென்னையிலுள்ள கலாசாலைக்குத் தமிழ்ப்போதகராய் மாற்றினார். ஏனெனில் மிஸ்டர் ஸ்வோர்ட் கும்பகோணம் காலேஜ் பிரின்ஸ்பாலாயிருந்த போதே ஐயரின் திறமையை விசேஷமாய் அறிந்துகொண்டவர். அவர் ஐயரைச் சென்னைப் பிரெஸிடென்ஸி

காலேஜில்தமிழ்ப்போதகராய்வைத்துப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசை மேலிட்டவராயிருந்ததுபற்றி அவர் தக்க சமயம் வாய்ப்பதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து 1903-ல் அவரைச் சென்னைப் பிரெஸிடென்ஸி காலேஜுக்கு மாற்றியே தீர்த்தார். ஆகவே அந்தக் காலேஜிலும், பிரெஸிடென்ஸி காலேஜிலுமாக 39 வருஷங்களுக்குக் குறைபாமல் ஐயர் வேலைபார்த்தார். ஒருவர் 39 வருஷங்கள் அளவு காலேஜ் போதகராயிருந்துவருவது சாதாரணமாய் நிகழும் சம்பவமன்று. அவ்விரண்டு காலேஜும், அக்காலேஜுகளின் மாணவர்களும் செய்திருந்த நல்வினையே அவர் அக்காலேஜுகளில் தமிழ்ப்பாடஞ் சொல்ல வந்ததற்குக் காரணமாகும். அவரது தமிழ்த்திறமையையும் தமிழ்ப்பாடஞ் சொல்லுந் திறமையையும் மாணவர்களே மரியாதையாய் நடத்தும் திறமையையும், அன்றாடைய மரியாதைக்குத் தம்மை உரியராக்கிக்கொள்ளும் அவரது திறமையும் பற்றி நாம் இங்குச் சிறிது பேசுதல் அவசியமாகும். அந்தக்காலத்தில் அந்தக்காலேஜில் ஆங்கிலப் போதகர்களாயிருந்த ராவ்பகதூர் கோபால் ராயரும், மிஸ்டர் ஸ்வோர்ட்டும், மிஸ்டர் பீல்டர் பெக்கும், ராவ்பகதூர் சாது சேஷய்யாவும், எவ்வளவு திறமையுடன் ஆங்கிலம் போதிப்பார்களோ அவ்வளவு திறமை தானும் காட்டித் தமிழ்ப்பாடஞ் சொல்லும் தன்மையுடையராய் ஐயர் அவர்க ளிருந்துவந்தார். அவருடைய தமிழ்வகுப்புக்களில் பிள்ளைகள் ஒழுங்குத்தப்பான செய்கைகளை யொருபொழுதும் செய்ய மாட்டார்கள். சித்திரப்பாவையின் அடங்கியிருந்து பாடங் கேட்பார்கள். அவர் பாடஞ்சொல்லுவதை நிறுத்துகிறாரே யென்று சில சமயங்களில் பிள்ளைகள் வருந்துவது முண்டு. அவர் பாடஞ்சொல்லும்போது பிள்ளைகள்,

“செவிக்குண வில்லாத போழ்து சிறிது வயிற்றுக்கு மீயப் படும்”

என்ற ஆன்றோர் மொழிக்கே இலக்காயிருப்பார்கள். சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து அவருடைய மாணக்கர்கள் தாங்கள் செய்த தவத்தின்பயனாகத் தங்களுக்குக் கிடைத்த தமிழ்த்தேய்வம் என அவரைக் கொண்டாடுவது வழக்கம்.

மகாமகோபாத்தியாயர் அவர்கள் 1919-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதத்தில் வேலையைவிட்டு நீங்கினார். ஆனாலும் காலேஜுகளில் தமிழ்ப் பாடஞ் சொல்லும் வேலை அதனோடு அவரைவிட்டு நீங்கவில்லை. அவர் பென்ஷன்பெற்ற சிறிதுகாலத்துக்குள் ஸர் அண்ணா டிலை செட்டியார், ஐயர் அவர்களைச் சிதம்பரம் தமிழ்க் காலேஜுக்குப் பிரின்ஸிபாலாய் நியமித்தார். அப்பதவியை ஐயர் அவர்கள் 3 வருஷங்கள் வகித்து விட்டுச் சுகஜீவியாய் இனியேனும் சிறிதுகாலம் இருப்போம் என்று சென்னைக்குத் திரும்பினார்.

மகாமகோபாத்தியாயர் அவர்கள் அந்தக் காலேஜுக்கு வந்தபோதே பழைய தமிழ்நூல்களின் ஆராய்ச்சிக்கு முகூர்த்தம் கொள்ளப்பட்டுப் போனதாய் நாம் சொல்லக்கூடும். ஏனெனில் அந்தக் காலேஜ் தமிழ்ப் போதகராயிருந்துகொண்டே தமிழ்ப்பெருந் காப்பியங்களாகிய சீவகசிந்தாமணி சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை இவைகளை ஆராய்ச்சிசெய்து எட்டுப் பிரதிகளிலிருந்து எடுத்து அச்சிடுவிக்க நமது ஐயர் தொடங்கினார். முதலில் அவர் சிந்தாமணியை

அச்சிட்டு வெளியிடுவதை மேற்கொண்டார். அதனை அச்சிட்டு வெளியிட அவர்பட்ட சிரமம் சொல்லுந் திறமன்று. உள்ளபடியே எட்டுப்பிரதிகளை வைத்துக்கொண்டு பழைய நூலொன்றைச் சோதித்துப் பெயர்த்தெழுதிப் போதிய குறிப்புக்களுடன் அச்சிடுவீக்கும் சிரமம் பெரிதாகும். அப்படியிருக்க ஐயர் மேற்கொண்ட முயற்சி ஒழுங்காய்ப் பூர்த்திபெறுவண்ணம் அறிந்தோ அறியாமலோ இடையே தடையாய் நின்றவர்கள் சிலருண்டு. அப்படித் தடையாய் நின்றவர்கள் ஐயருடைய பெருமுயற்சியாகிய பெருங்காற்றில் பஞ்சாய்ப் பறந்துபோயினர். சீவகசிந்தாமணியும் உச்சிமேற் புலவர்கள் வைக்கும் நச்சினார்க்கினியருரையுடன் ஐயரால் பரிசோதிக்கப்பட்டபடி அச்சாய் வெளிவந்தது.

எட்டுப்பிரதிகளில் சிதைந்தும், உருமறியும் அடிகளே மாற்றப்பட்டும் கிடக்கும் பாடல்களை ஒத்தப்பார்த்து ஆக்கியோன் பாடல் இம்மாதிரிதானிருக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துப் பெயர்த்தெடுத்தெழுதுவதிலும், அப்பாடல்களை வரிசைப்படுத்துவதிலும், படலங்களாகப் பிரிப்பதிலும் மேற்கோள்கள் இன்ன நூல்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று கண்டுபிடிப்பதிலும் உள்ள கஷ்டம் சாமானியமான தன்று. பழைய நூல் ஆராய்ச்சியில் பழகியவர்களுக்கே அக்கஷ்டம் இத்தன்மைய தாகுமெனத் தெரியவரும்.

மேற்கொன்ன கஷ்டங்கள் எல்லாவற்றையும் அதுபவித்துக்கொண்டு சிந்தாமணியை அச்சிற் பதித்த ஐயரை ஒரு சமயம் ஒரு பூரியன் வீணுக் கிழித்துப் பேசுவானாயினான். அப்போது ஐயர் தமக்குண்டான மனவேதனையை சங்ககமாட்டாதவராய்ச் சுவாமியிலையில் (திருவேரகத்தில்) திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் முருகக்கடவுளைத் தியானத்துப் பின்வரும் பாடலைச் சொன்னார்:—

“மலர்கொண்டுனையே வழிபட் டொருவேன்
அலர்கொண்டுளங் கலைவா விகள்குழ்
கலர்கண் டறியாக் கவினே ரகவேள்
பலர்கண் டிகளும் படிவைத் தனனே”

ஆயினும் அக்காலத்தில் ஐயர் அவர்களுக்கு எதற்கும் அஞ்சவேண்டாமென்று தைரியஞ்சொல்ல அவருடைய தகப்பனார் ஸ்ரீ வேங்கடசுப்பய்யர் இருந்தார். அதுபற்றியே நமது ஐயர் அத்தகப்பனார்தகாலத்தில் சொல்லிய பாடல்களில் பின்னே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் பாடலைச்சொல்லி இனி “யெனக்கு எதற்கும் அஞ்சாதேயென்று தைரியஞ் சொல்ல யார் இருக்கிறா” என்று பொருள்படும் படி துக்கித்தார்.

அன்போடு சிவபூசை யாற்றுமிடத் தோடும்
இன்போடு பாடியிருக்கு மிடமுந் தமிழேன்
துன்போடும்படிவார்த்தைசொல்லுமிடந்தானும்தோ
என்போடு முன்னொரு வெண்ணை வருத்துமால்”

அந்தநாளில் அவரது தகப்பனியன்றி ஐயருக்குத் தைரியஞ் சொல்ல வேறு சிலரு மிருந்தார்கள். அவர்களுள் காலஞ்சென்றவிட்ட சேலம் ராமசாமி முதலியார், பூண்டி ரங்கநாத முதலியார் சாது சேஷய்யா முதலான சில பெரியோர்களைக் குறிப்பிடலாம். அவர்கள் எல்லோரும் ஒருவர்பின்னொருவராய்க் கால

மாயினர். அது, முதலியாரைப்பற்றி நம் ஐயரவர்கள் சொன்ன அடியிற்கண்ட பாடலால் வெளியாகின்றது என்னே நலமார் ராமசாமிக் குரிகில்
முன்னே நடந்தான் மொழியுமவனைத் தொடர்ந்து
பின்னே நடந்தாய்ப் பிரிவாற்றாத் தன்மையினால்
நன்னேய மார்அரங்க நாத தயாகரனே”

அன்னொருள் பூண்டி அரங்கநாத முதலியாரேனும் ஐயர் சென்னைக்கு வருந்துனையும் அதற்கப்பாலும் உயிரோடிருந்திருப்பாராயின் ஐயருக்குச் சென்னை யூனிவர்சிட்யின் ஆதரவு இப்போதிருப்பதைவிட அதிகமா யிருந்திருக்கலாம். ஐயர் அரும்பாடுபட்டு வெளியிட்டிருக்கும் பழையகாலத்துச்சங்கநூல்களைக் கருதி அவருக்கு யூனிவர்ஸிட்யார் பொருளுதவி செய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியெடுத்துக்காட்டிச் சிறிது பொருளுதவி கிடைக்கும்படியாய் முதலியார் அவர்கள் செய்திருக்கக் கூடும். ஐயர் யூனிவர்ஸிட்யாரிடம் அன்றாது ஆதரவுக் கறிகுறியாய் அதிக பொருளுதவியைப் பெற்றதாய்த் தெரியவில்லையாயினும் அச்சபையாருக்கு ஐயரிடம் விசேஷ நல் மதிப்பில்லாமற் போகவில்லை. சமீபகாலத்தில் அச்சபையார் ஐயரைக்கொண்டு தமிழ்ப்பாஷை சம்பந்தமாய்ச் சில அருமையான உபநியாசங்கள் செய்வித்தார்கள். இதுமட்டுமேயன்றி இப்போதும் சென்னை

யூனிவர்ஸிட்யில் ஐயர் அவர்கள் தமிழ் போர்ட் ஆப் ஸ்டடியிலும், லெக்ஸிகன் கமிட்டியிலும் மெம்பராயிருந்தது வருகிறார்.

ஐயர் பிரெஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப் போதகராயிருந்துவந்தபோது அவருக்கு மகாமகோபாத்தியாய பட்டஞ் சூட்டப்பட்டது. அது ஐயருக்கு முன் எந்தத் தமிழ்ப்பண்டிதருக்குஞ் சூட்டப்பட்டதில்லை. அப்பட்டத்தைப் பெற்றதில் ஐயர் தமக்குத் தாமே நிகர் ஆவார். இப்போது ஐயரின் சீவியச் சரித்திரச் சருக்கத்தை முடிக்கப்போகிறேன். அதைமுடிப்பதற்குமுன் நான் சென்னை யூனிவர்ஸிட்யாரைவேண்டிக்கொள்வதொன்றுண்டு. அஃது என்னவெனில் அச்சங்கத்தார் ஐயரின் நிகவும்போற்றாதற்குரிய தமிழ்த் தேர்ச்சியைக் கருதி அவருக்கு டாக்டர் ஆப் தமிழ் லிடரேச்சர் (Doctor of Tamil Literature) என்னும் கௌரவப்பட்டத்தை அளிக்கவேண்டுமென்பதே. நேற்றுத்தினந்தான் தோற்றியதென்று சொல்லக்கூடிய ஆந்திரா யூனிவர்ஸிட்யார் காலஞ் சென்றவிட்ட வேதம் வேங்கடராய சாஸ்திரியாருக்கு டாக்டர் ஆப் லெட்டர்ஸ் (Doctor of Letters) என்னும் பட்டம் கொடுத்திருக்கும்போது சென்னை யூனிவர்ஸிட்யார் நமது ஐயருக்கு அம்மாதிரிப் பட்டமளிக்கப் பின்வாங்கலாகாது.

கம்பராமாயணம்

அயோத்தியா காண்டம்— 4. நகர்நீங்கு படலம்.

[374-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

ஏளப் பெருமைக் கோசலை யீவனே.

தானும் போகாதொழியான் தன்னை உடன்கொண்டு
ஏகவும் ஏகான் இராமன் என்பதுணர்ந்த கோப்
பெருந்தேவி, புலனாதனைத் தொழுது அவனுணை
யை மாற்ற வெண்ணினளாய்க் கைகேயியின்
கோயிலைச் சேர்ந்து அங்கு, மாய்ந்தானென்ன மயங்கி
க்கிடந்த மன்னவன்நிலை காண்டலும், உயிருடைந்
தவோர் உடலெனத் தரையிசை விழுந்து, அவன்
துயரைத் தேற்றும் மொழிகளால் தன்னுயரே தலை
சிறக்கப் புலம்பலாயினான்.

பிறியார் பிரிவே தென்னும்

பெரியோய் தகவோ வென்னும்

நெறியோ வடியே நிலை

நினையா நினைவே தென்னும்

வறியோர் தனமே யென்னும்

தமியென் வளியே யென்னும்

அறிவோ வினையோ வென்னும்

அரசே யரசே யென்னும்

[ஒருபோதும் பிரியாதவர்களை விட்டுப் பிரிவதற்குக் காரணம் யாது என்பான். பெரியோய் இது உனக்குத் தருமோ வென்பான். இது நீதியோ என்பான். அடியெங்களுடைய நிலையை நீ நினையாதிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பான். வறியவர்களுக்கு வற்றாத தன்போன்றவனே என்பான். தனிமையும் எனக்குத் துணைப்பலமாய் இருப்பவனே என்பான். இது அறிவாகுமா, நீசெய்யத் தருத்த காரியமாகுமா (அல்லது, அறிவு ஒவ்வையோ-அறிவு நீக்கினாயோ) என்பான், அரசே அரசே என்பான்]

இருளந் நிதவுந் றொளிரும்

இரவிக் கெகிறுந் திகிரி

உருளத் தனியுய்த் தொருகோ

னடையிற் கடைகா ணுலகம்

பொருளந் நிதமுந் துறுமப்

பகலிற் புகுதற் கென்றோ

அருளக் கருதிந் திதுவோ

அரசர்க் கரசே யென்னும்

[இருள் கெடும்படி விளக்கும் சூரியனுக்கு நிகரான உன் ஆக்ஞாசக்கிரம் செல்லும்படி ஒப்பிலாவகையில் செலுத்த கின்ற உன் ஒரு செங்கோலளவில் அடங்குகின்ற இவ்வுலகம், எல்லாப் பொருள்களும் முடிகின்ற பிரளயகாலத்தில் விளையும் அழிவை அடையவேண்டும் என்று எண்ணியோ, அரசர்க்கு அரசே, இது செய்தாய் என்பான்.

திரையார் கடல்கு முலகின்

தவமே திருவிண் திருவே

நிரையார் கலையின் கடலே

நெறியார் மனற்பின் நிலையே

கரையா வயர்வே னெனைநீ

கருணை யனே யென்னென்

றுரையா விதுதா னழகோ

உலகே முடையார் யென்னும்

[அலைகளுடைய எடல்கூழ்த்த உலகின் தலப்பயனே செல்வத்திற்கெல்லாம் செல்வம் போன்றவனே, ஒழுங்காய் கல்விக்குக் கடல்போன்றவனே. செறியுடைய வேதத்திற்கு நிலக்கனம் போன்றவனே. கருணைக்கு இருப்பிடமானவனே. கரைத்து சோர்கின்ற என்னை நீ, ஏனென்று கேட்காதிருக்கும் இது அழகோ—எழுலகக்கனையும் உடையவனே, என்பான்]

மின்னின் றினை மெனி
வெறிதாய் விடின் றதுபோல்
உன்னுந் தகைமைக் கடையா
வுறுநோ யுறகின் றுணரா
னின்னென் றுரையா னென்னே
யிதுதான் யாதென் றறியேன்
மன்னன் றகைமை காண்
வாராய் மகனே என்னும்

[மின்னல் தங்கியது போன்ற சரீரம், உயிர்ப்பொலி வழிந்துகெட சிந்தைபோல், நினைப்பதற்கரிய, மிகுந்த கோய் அடைந்து அறிவழிந்து கிடக்கின்றான் (தயாதன்) தனக்கு என்ன கோர்த்தென்று உரைக்கின்றிலன். இது என்னவென்று யான் அறிகிலேன்; மகனே இராமா, சக்ரீரவர்த்தியின் தன்மையைக் காண்பதற்கு வருவாயாக, என்றான்]

இது, தகவோ வினையோ அறிவோ என மன்னனை மெல்ல இடித்துரைக்கின்றான் கோசலை என்பது வெளிப்படையானாலும், எதுபற்றி இடித்துரைக்கின்றாளென்பது அக்கோசலையின் குணநலப் பெருமைகளை முன்னிட்டு உணவதற்குரியதேயன்றிச் செய்யுளின் கண்ணுள்ள சொற்களைக்கொண்டே தெளிவது எளியதன்று. மூத்த மைந்தனுக்கு முறையாலே அரசனிக்காது இனையோர் கீர்த்ததை இடித்துரைத்ததன் நிது. அது செய்ய வால்மீகிமுனிவரின் கோசலை இருக்கின்றான். அந்நூலில், இராமன் நகர்நின்று நீங்கியபின் ஆற்றத்துயரால் தளர்வுற்ற தயாதன் பாவம், அங்கிருந்த துவாரபாலகர்களை நோக்கி, “இராமனுடைய தாய்க்கிடி கொசலை யின் வீட்டில் என்னை விரைவிற கொண்டுபோய்ச் சேருங்கள். என் உள்ளத்திற்கு வேரேறிடத்தில் தேறுதல் உண்டாகமாட்டாது” என்று அவள்பால் ஆறுதலடைய நினத்தவனுப் அடைந்து, “இராமனைத் தொடர்ந்துசென்ற என் கண்கள், இப்பொழுது திரும்புகின்றன அல்ல. கொசலையே, நீ என் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை; என்னை உன் கையால் நன்றாகத் தொடு” எனக் கல்லும் புல்லும் கரைந்துருகும் படி இரங்கிவேண்டலும் அவள் பின்வருமாறு பேசினாள் என்கின்றார் வால்மீகிமுனிவர் :—

“கைகேசியானவன் மனிதப்புலியான இராமன் மீது கௌடில்யமாகிற விஷத்தைக் கக்கி, தோலுரித்த பெண்சர்ப்பம்போல் சஞ்சரிக்கப் போகின்றான். இராமனைக் காட்டுக்கு ஒட்டிவிட்டுத் தனது மனோரதங்களை யடைந்து சிந்தையற்ற மனத்தோடு நிற்பவளான அழகியகைகேசி, வீட்டினுட்கஞ்சரிக் குவ் காலசர்ப்பம்போல் மீண்டும்என்னைப்பயப்படுத்தப்போகின்றான்...அரசரே, ஆகிதாக்கினியான ஒரு வன்பருவகாலத்தில்தேவதைகளுக்கு அளிக்கவேண்டிய அவிர்ப்பாகத்தை ராசுலர்களுக்குத் தந்தது போல், இராமனை அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய இராச்சியத்தினின்றும் கவேச்சையால் நீக்கிக் கைகேசிக்குக் கொடுத்தீர். விற்பிடித்து நிற்கும் என் வீரப்புதல்வன்தனது மனைவியுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் இப்பொழுது வனத்திற் புகுகின்றனென்பது நிச்சயம். அவர்கள் அரணியத்தில் வசிப்பதன் கஷ்டத்தை இதுவரையிற் சற்றும் அறியார்களே. கைகேசியின் இஷ்டப்படி நடக்குந் தங்களால் ஒட்டிவிடப்பட்ட அம்முதலும் காட்டில் என்ன பாடு படுவார்களோ.....பின்னமேல் ஆசையை உடைய நான், இளைய கன்றையுடைய பசு சிங்கத் தால் தன் கன்றை இழந்ததாவதுபோல், கைகேசியால் மகனை இழந்தவளானேன்.....”

வெந்தபுண்ணில் வேல் எறிவதுபோன்ற இச்சொற்களால் இடித்துரைக்க முதுநூற் கோசலையொருத்தி எக்காலத்திற்கும்சாரும் என்றெண்ணிய கம்பர், அவனைத் திருத்தியமைத்தான் மற்றைய மென்மை நயங்களுக்கிணங்க, இங்கு, “தனிராயக, கலையின் கடலே, மறையின் நிலையே, பெரியோய், வருத்தம் வந்தற்ற காலையில் முற்றிலும் அழிந்து இவ்வண்ணம் மாய்வது

நினக்குத் தகுமோ, அழகோ, என்னைக்கண் டாங்கியாயினும் சிறிது தேற்றிக்கொள்ளாயோ” எனச் சாற்றுவாளாயினாள்.

ஆம், ஒன்று நினைத்து ஐயுறலாம். கம்பரது நூலின் படி, கைகேசியின் செயலிதென்று கோசலைக்கு இது காற்றிற் தெரியாததலின், அது தெரிந்தபின் வான்மீகி நூலிற் கூறிய அவள் வாக்கியத்தோடு இதனை ஒப்பிடுதல் நேர்மையன்மென எண்ணுதல் இயலும். இந்தச் சங்கை தீர்வதற்கு வெகுநேரங் காக்கவேண்டா. மடந்தையிவள் புலம்பிய ஒலிகேட்டு வசிட்டமுனிவன் வினேந்த தறிய அவ்வயின் விரைந்தடைந்து கைகேசியை வினவுதலும் அந்த மாதாராள், “தன்னால் நிகழ்ந்த தன்மை தானே தெரியச்சொன்னான்.” சொன்னபின் வசிட்டன், அவ்வரங்களைத் தவிர்த்தவென்று கைகேசியை வேண்டிக்கொண்டதையும் தயாதன் வேண்டிக்கொண்டதையும், அவ்விரு வேண்டுகோள்களையும் வலிய மொழிகளால் கைக்கேசிமறுத்ததையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர் கோசலை, கேட்டபிறகும்,

மாற்றான் செயலா மென்றும்
கணவன் வரமீர் துள்ளும்
ஆற்ற தயர்ந்தா நென்றும்
அறிந்தா எவளும் மனத்தைத்
தேற்ற ரின்றான் மகனைத்
திரிவா நென்னா ளரசன்
தோற்றான் மெய்யென் றலகஞ்
சொல்லும் பழிக்குஞ் சோர்வார்

[தன் சக்களத்தியின் செய்கையாம் இது என்றும், அரசன் வரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு உன்னம் தாங்காமல் தளர்ந்தான் என்றும் அறிந்தாள். தன் மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டாள். தன் மகன் காட்டிற்குப் போகாமல் திரும்பவேண்டும் என்று சொன்னான் அல்லவ். அதனால் தனக்கு உண்டாகுந் துன்பத்தோடு, அரசன் மெய்க்குத் தோற்றவிட்டான் என்று உலகம் பழிக்குமே என நினைத்தும் சோர்வடைந்தாள்]

எனவே கம்பர் எடுத்துக்காட்டி வற்புறுத்துகின்றார். இதன் பின் அவள்,
தள்ளா நிலைசான் மெய்ம்மை
தழுவா வருவா வகைநின்
நெள்ளா நிலைகூர் பெருமைக்
கிழிவா மென்ற லுரையோய்
விள்ளா நிலைசே ரன்பான்
மகன்மேன் மெலியின் னுலகங்
கொள்ளா தன்றே வென்றான்
கணவன் குறையக் குறைவான்.

[வலிமையுடையவனே, தள்ளத்தகாத நிலையால் பெருமைவாய்ந்த சத்தியத்தைத் தழுவி அதனின்றும் வருவாத நிலைநின்ற பிறகு, இசுழலாகா நின் உயர்விற்கு இழிவாகும் என்பது தேர்ந்தும், உரைப்பதற்கரிய அன்பால் மகனைப்பற்றி நீ உன்நிலை சோர்ந்தால், உலகம் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாதன்றே, என்றான்—கணவன் குறைவைத் தன்குறைவாகக் கொண்டழியும் அப்பெருந்தகையாட்டி]

இதுவன்றே இல்லாட்குரிய இயற்கை. இதனாலன்றே அவள் ஆற்றல்சால் கோசலை யாயது. மன்னனிற்பன்மடங்கு மேன்மை இவள்பால் காண்கின்றோம். மகளிர் இருக்கின்ற பரிசு இதுவென வான்மீகி முனிவர் உண்மையைக் காட்டினார்; அன்றார் இருக்க வேண்டிய மேன்மை எதுவெனக் கம்பர் காட்டுகின்றார். “உயர் கோசலையாம் அன்னம்” என்ன அவளைப் புகழ்ந்து உருகுகின்றார், அவளைத் திருத்தியாக்கிய செந்தமிழ்க் கவிவாணரே. அவள் தன்னிலை நினைந்து தளர்ந்தாளல்லவ்; கைகேசியை இங்கிதத்தாலும் பழித்தாளல்லவ். கொழும்பால் குறைதான் கண்டாளல்லவ். அவன் குறையா திருக்கவேண்டுமே என்றொரு கருத்தே யுடையவளாயினாள். வருத்தம் பெரிதுடையாள் உண்மையே; ஆனால், அதனால் அவள் திருத்திய நேர்மையினின்றும் தீர்ந்திலள்:

உலகத்தோர் உய்வதற்கு வான்மீகியையும் கம்பரையும் அயலுயல் வைத்துப் பயிலுவதனினும் சிறந்த தோர் செவ்விசேர்த லரிது.

—லோத்ரா—

ஸ்திரீகளுக்கு

மகிழ்ச்சியையும்

ஆரோக்கியத்தையும் தரும்.

—அம்ருதா—

இரத்தத்தைச் சுத்தி செய்யும்.

—அர்கா—

ஜூரத்தைப் போக்கும்

எல்லா மருந்துக்கடைகளிலும் கிடைக்கும்.

கேசரி குடரம்

இந்திய கேமிஸ்ட் & டிரக்கிஸ்ட்.

எழும்பூர். :: :: சென்னை.

ஏப்ரலித்தமது] நாவுனல் [1906.

இன்ஷூயரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்.

ஹெட் ஆபீஸ்:—நாவுனல் இன்ஷூயரன்ஸ் பில்டிங்ஸ்,
7, கவுன்விலி ஹவுஸ் தெரு, கல்கத்தா.

அபூர்வ வளர்ச்சி

ஏனென்றால்,

லேப் இன்ஷூயரன்ஸிற்குரிய சிறந்த அம்சங்கள் எல்லாம் இதனில் உண்டு:—

குறைந்த பிரீமிய விகிதம்
மிகுந்த போனஸ்
தாராளமான பாலிஸி நிபந்தனைகள்
பாலிஸி ஹோல்டர்களுக்கு வேண்டிய
சவுகரியங்கள் செய்தல்.
கிளேய்ம் தொகைகளைத் தாமதமின்றித்
தீர்த்து விடுதல்.

கீர்தாக்கிப் பார்க்கீதங்கால்

இந்தக் கம்பனிக்குச் சமமாக வேறெந்த இந்திய
லேப் இன்ஷூயரன்ஸ் கம்பனியும் வந்ததில்லை.

ஏஜெண்டுகள் வேண்டும். விவரங்களுக்கு எழுதவும்.

118, அரமணைக்காரன் } T. அனந்தானாரி, B. A.
தெரு, சென்னை. } பிரான்ச் செக்டரி.

கலாநிலயம் 1930-வது வருடக் கலாநிலைக் கட்டுரைகள்

அறியாமை வேண்டப்படும் - கட்டுரை 4 சுயசலச்சோ
தனை 8. விஷயத்திற்கேற்ற வினம்பரம், முயலுக்கு முயல
வேண்டி, எல்லோராலும், எத்தனைக்கண்டு இச்சைகொள்
வோம், அலையுட்கக் கூக்கவேண்டி, தர்க்கத் தளர்ச்சி,
கல்வாதபேர்தனை எல்லவர்கள் 4.வண்டியுடும் மாட்டுவண்
டியும் 8. சகுனியின் மாபுதான் சாய்வதிலையோ, உரிமை
யாற்பெரியாகார, காணத்தால் கைவார்த்தும், மால்வாலி
யோவின்மடி மாய்த்ததிலையோ, மாணமறித்தபின், மன்
காற்று, பேய்ச்சில் பின்னையாரோ, தலைமேலுக்கு, பன்னி
வீற் பழுத்தபழம், கன்வரும் காவலும், பொன்னெழுத்தார்

சுகவாழ்வு

நாம் நமது நாட்டில் சுகமாக வாழவிரும்பு
னால் வியாதிகள் என்னும் சத்துருக்களுக்கு
இடங்கொடாமல் நமது தேகத்தைப் பாதுகாத்துக்
கொள்ளவேண்டும். நீங்கள் தேக அசதி, மலச்சிக்
கல், நகம்புகளின் தளர்ச்சி, ரூபகமின்மை, மூத்
திர சம்பந்தமான வியாதிகளால் கஷ்டப்பட்
டால் உடனே,

ஆதங்க நிக்ரஹ
மாத்திரைகள்

உபயோகியுங்கள். தேகத்தை வஜ்ர சரீரமாக்கி
வைரக்கற் கோட்டையைப் போல் பாதுகாக்கும்
32 மாத்திரை எடங்கிய டப்பி 1க்கு ரூபா 1
இனம்! இனம்!!

போஜன விதி

உடனே விலாசத்தைத் தெரிவியுங்கள்.

ஆதங்க நிக்ரஹ
ஒளவுதாலயம்,
26, பிராட்வே,
மதராஸ்.

- பாரதி -

சதந்திரம் — சமத்வம் — சகோதரத்வம்.

ஓர் தேசிய மாதப் பத்திரிகை.

முன்றாவது ஆண்டு

நடக்கின்றது.

உள் நாடு வருட சந்தா ரூ. 200
வெளி நாடு ,, ரூ. 280

தனி (சாம்பிள் காபி) பிரதி விலை அரை 5 வேண்டு
வோர் ஸ்டாம்பு அனுப்பவேண்டும்.

ஜாதமத கட்சி பேதங்களின்றித் தேசவிதலைக்
காக உழைக்கும் தேசிய மணம்கமழும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்:—R. நாராயணசாமி.

விலாசம்:—நவீன பாரதி ஆபீஸ்,

உத்தம்பாளையம், மதுரை ஜில்லா.

ANCIENT JAFFNA

BY
Mudaliar C. RASANAYAGAM C.C.S.

FOREWORD

BY

Professor S. KRISHNASWAMI AIYANGAR, M.A.

An authentic History of North Ceylon, particularly of Jaffna, based on archeological Epigraphic and Linguistic researches is stated here for the first time in a connected logical manner from ancient times up to the occupation of the island by the Europeans. The progress of civilisation in Ceylon and Southern India and incidentally in other countries associated with them as brought out here reads like a romance without infringing on the Canons of Historic Research. The Honest patriotism of the author is inspiring without misleading.

Every student of History would read this book with pleasure and profit,

Price Rs. 5-8-0 (V.P. Charges extra)

"KALANILAYAM"

VELLALA STREET,
Purasawalkam, MADRAS.

நோயற்ற ::	ஆரோக்கிய வாழ்க்கைக்கேற்ற	குறைவற்ற :
:: வாழ்வே	இரு அருமருந்துகள்	: செல்வம்

"ஸித்தகல்ப மகர்த்துஜம்"

(ரிஜிஸ்டர்)

தேகத்திலுள்ள கொடியவியாதிகளை நீக்கி இரத்தசுத்தி செய்து, நரம்புகளைப் பலப்படுத்தி மூளைக்கு ஞாபக சக்தியையும் தேகத்திற்குப் பலத்தையும் அளிப்பதில் இம் மருந்து ஒப்புயர்வற்றது. இவ்வரிய ஓளவுதத்தின் பெருமையைப் போற்றாத வைத்தியர்களே யில்லை. தேக ஆரோக்கியத்தைப் பெருக்கி வாழ்காட்களை வளரச்செய்யும் சக்தி இம்மருந்தில் நன்கு அமைந்திருக்கிறது. ஒரு புட்டி மருந்தே தேகத்தை வலுப்படுத்தவும், ஜீவசக்தி, ஞாபக சக்தி பெறவும் போதுமானது. மூளையைக் கொண்டு பிழைப்பவர்களுக்கு இது ஓர் வரப்பிரஸாதம்.

60 மாத்திரைகள் கொண்ட புட்டி ரூபா 10

உங்கள் நரம்புகளையும், தேகத்தையும் பலப்படுத்தவும், ஞாபக சக்தியைப் பெறவும், நோய்களிலிருந்து விடுதலையடைந்து ஆரோக்கிய சுயராஜ்யத்தைப் பெறவும் சுலபமான வழி,

ஆயுர்வேத ரத்ன பண்டிட் டாக்டர் N. V. ஸ்ரீ ராமாணாவு அவர்களின்

இணையற்ற ஓளவுதங்களிலேயே இருக்கின்றது. அவைகளை உபயோகித்து இன்ப வாழ்வு நடத்தச் சிறிது தயக்காதீர்கள்.

மதராஸ் ஆயுர்வேதிக் பார்மலி லிமிடெட் சென்னை.

தபால் பெட்டி 151, சென்னை. கேட்லாக் இனம். தந்தி விலாசம் 'கல்பம்' சென்னை.
மாணேஜர்.—வி. ரகுபதி, B.A., B.L. ஏஜண்டுகள் தேவை. விவரத்திற்கு எழுதவும்.

இனம்! இனம்!!
வைத்திய வித்தியா
யௌவனம் என்னும்பொக்கிஷத்தையும் ஆரோக்கியமென்னும் குணரூப செல்வத்தையும் விரும்பும் ஒவ்வொரு ஸ்திரீயும் புருஷனும் இப் புத்தகத்தை வாசித்துச் சுகமடையலாம்.
மதனமஞ்சரி பார்மலி,
1/94, கைனா பஜார், மதராஸ்.

வித்வான் த. சண்முகக் கவிராயரின்
:: மகா பாரதம் தமிழ் வசனம் ::
நீர்த்தமான உயர்ந்த பதிப்பு
இது சிறந்த கிளேஸ் காதிதத்தில் நன்கு அச்சிடப்பட்டு கலிகோ பைண்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.
(1) ஆதிபர்வம் ரூ. 3. (2) சபா, ஆரணிய, விராட பர்வம் அடங்கியது ரூ. 5. மற்ற பர்வம் அச்சில்.
பாலவினோதினி ஆபீஸ், 323, தண்டையார்பேட்டை, வண்ணார்பேட்டை போஸ்ட், மதராஸ்.

வார்த்தமானம்

ஸ்ரீசிங்கேரிமட புதிய சங்கராசாரியார்:—ஸ்ரீசிங்கேரி மடத்திற்குப் புதிய சங்கராசாரியார் கியமன் விஷயமாய் மடத்தார், பெங்களூர் வாசியான ஸ்ரீமான் ராமசாஸ்திரியின் குமாரர் பிரமசாரி ஸ்ரீ சிவிராஸ சாஸ்திரியார் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர்களுக்கு 21-ந் தேதியன்று ஸ்ரீசிங்கேரியிலுள்ள தூரந்தா நதிக்கரையில் அபிஷேகம் நடைபெற்றது. இப்புதிய ஸ்வாமிகளின் வயது 14. ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீஜெகத்குரு சந்திரசேகர பாரதியாரிடம் உபதேசம் பெற்று, சிகை பூணூல்களை விலக்கி, காஷாயம் பெற்றுப் பட்டம் ஏறினர்.

பாரி திருநாள்:—வீரஞ்செரிந்த தமிழ்நாட்டு வீரனும் கொழுகொம்பின் நித்தவனும் துவண்டு வருந்திய கொல்லியின் முல்லைக்கு எல்லையில் நல்லுந் கொண்டு தேரை ஈந்தவனும். கடையெழு வள்ளல்களில் முதன்மை பெற்றவனும், தமிழ்ப் பெருமூலேந்தர்களின் கீர்த்தியைத் தனது கொடைத்திறத்தால் மழுங்குவித்தவனும் அம்முயருடன் போராடி உயிர் நீத்தவனும், அடியார்க்கடியாராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் தேவாரத்திலும், திருவண்ணாமலை வரப்பிரசாதியாகிய அருணகிரி நாதரால் திருப்புகழிலும், முற்காலப் புலவர்களாகிய ஓளவைப் பிராட்டியாராலும், போற்றிப் புகழப்பட்ட பறம்புமலை (பிரான்மலை) கோமானாகிய பாரி வள்ளல் திருநாள் நாளது வைகாசி மாதம் 18-மே 31-ந்தேதி ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று வருகிறது.

ஜவுளி பகிஷ்காரம்:—இந்தியா கவர்ன்மெண்டின் உள்நாட்டிலாகக் காரியதரிசியான மிஸ்டர் எம்ஸ்டான் சமீபத்தில் செய்த சம்பாஷணையின் பயனாகக் கார்த்திக் "யௌவன இந்தியா" பத்திரிகையில் மறியலைப்பற்றி, ஒரு வியாச மெழுதியிருக்கிறார். அதில் அவர் மறியல் எப்பொழுதும் அமைதியாக நடைபெறவதாக இல்லை என்று மாகாண கவர்ன்மெண்டுகளிடமிருந்து இந்தியா கவர்ன்மெண்டிற்குப் புகார் வருவதாகக் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு ஞாபகமூட்டிவிட்டு எழுதுவதாவது:—இந்தப் புகார்கள் எவ்வளவுதூரம் நியாயமானவை என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் உடன்பாட்டை நிறைவேற்றி வைப்பதில் அதிகாரிகள் தங்கள் பகுதியை எப்படிச் செய்தபோதிலும் நாம் நமது பகுதிக்குரிய நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றி வைப்பதில் அதிக கண்டிப்பாக இல்லாமல் இருக்கமுடியாது. நாம் நமக்குரிய நிபந்தனைகளை அனுசரிப்பதில் எவ்வளவுக்கவ்வளவு

கண்டிப்பாக இருக்கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நமக்குப் பலமும் கொள்வோமும் அதிகரிக்குமென்பதை மனதில் கொள்ளவேண்டும். நேராகவோ அன்றி மறைமுகமாகவோ நிர்ப்பந்த மெதுவு மிருக்கக் கூடாது. ஜாடையாகக்கூடப் பயமுறுத்தக் கூடாது. இதனால் 5 மறியல்காரர்களுக்குமேல் ஒரே இடத்தில் ஒரேகாலத்தில் மறியல் வேலை செய்யக்கூடாது. மரியாதையாகவும் வினயமாகவும் வேண்டிக்கொள்ளவும் துண்பே பிரசாரங்களை வழங்கவும் வேண்டும். இதற்கு அதிகப்படியாக எதுவும் செய்யக்கூடாது. வாக்கு மீறி நடப்பதற்காக அந்நியத் துணி வியாபாரிக்கு அபராதம் விதிக்கக்கூடாது. அந்நியத்துணியை வாங்குகின்றவரைக் கூச்சலிட்டுக் கேலி செய்யக் கூடாது. அவர்களைச் சூழ்ந்து விழுகம் வகுத்து நிற்பதுபோல நிற்கவும் கூடாது. ரஸ்தாக்களில் படுத்துக்கொண்டு வழிகளைத் தடைப்படுத்தவும் கூடாது. இம்மாதிரியான நிர்ப்பந்தங்களுக்கு குட்பட்டு மறியல் செய்வதில் பலனில்லை என்று நினைக்கிறவர்களிருந்தால் அவர்கள் மறியலை விட்டுவிடலாம். தங்களுடைய கண்ணுக்கெதிரில் அந்நியத்துணி விற்கப் படும்படி அவர்கள் விட்டுவிடுவது உசிதம்.

அந்நியத் துணி விற்பனையைத் தடுப்பதற்காக நாம் உடன்பாட்டின் வாசகத்தை அல்லது கருத்தை மீறுவதைவிட அந்நியத்துணி விற்பனை நடைபெறும்படி விட்டுவிடுவது உசிதமானது. காங்கிரஸ் செய்தியானது பாமா ஜனங்களுள் பரவி கதர் தத்துவஞானம் அவர்களுள் எல்லாம் ஏற்படும்பொழுது தான் அந்நியத்துணி பகிஷ்காரம் வெற்றிபெறும். உண்மையான பிரசாரவேலையும் உற்பத்திவேலையும் நடைபெற வேண்டியது கிராமங்களில்தான். அந்நியத்துணி பகிஷ்காரமானது அதன் பொருளாதார, சமூகப் பலன்களுக்காகக் கையாளப் படுவதால் ஜப்பானிய இந்தாஸிய ஜவுளிகளையும் நூலையும் பிரிட்டிஷ் ஜவுளி நூல் இவற்றைப்போல் பகிஷ்கரிக்க வேண்டிய தவசியம். ஜப்பானியத் துணி கதருடனும் இந்திய ஆலைத்துணிகளுடனும் அதிகம் போட்டி போடுவதால் அதனைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டியது அதிக அவசியமாகிறது. இவ்வாறு செய்கையில் ஜப்பானிடம் நமக்குத் துவேஷ மெதுவுமில்லை. தேசத்தின் பொருளாதார அவசியத்தை முன்னிட்டு நாம் அந்நியத்துணியைப் பகிஷ்கரிக்கின்றோம். மேற்கண்ட முறையில்தான் கள்ளு சாராயக் கடைகளையும் மறியல் செய்யவேண்டும் குடிசைகள் வீடுகளுக்குள் மதுவிலக்குச் செய்தி பரவினால்தான் கள்ளு சாராயக் கடை மறியலும் இறுதியில் வெற்றி பெறும்.

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட், சத் வைத்தியசாலை,
நஞ்சன்குடேபல்பொடி நஞ்சன்குடே.
மேற்கண்ட ஸ்தலம், பந்தர் தெரு, மதராஸ்.
குழந்தைகளுக்கு:
ஸ்ரீகர கல் துரி மாத்திரை
கோரோசனை மாத்திரை
சித்ர தைலம்,
"பாலசுதா" (Reg.)
அமிர்தாமலக தைலம்
குழந்தை கட்டிக்கும்
ஓவரக் கட்டிக்கும்
டிப்போ, பம்பாய்
கல்கத்தா
பானிக்குகள்:
சாவனப்பிராசா
திராஷாபாக
பாதாமி ரசாயனம்
ஜீவஸூதா (Reg.)
பிருங்காமலக தைலம்
வெஷல் மருந்து (15 ஈட்
எக்கு து. (2-1-0) பிராணக,
MANJANGUD TOOTH POWDER
188918

பிரபல ஜோதிஷர் : : மஹாகாவியங்களிலும், ஆயிரக்கணக்கான பிரபுக்களாலும் தங்கமெல்களும் நற்சாட்சிப்பத்திரங்களும் பெற்றவர். ஒரு ஜாதகம் கணிக்க ரூ. 2. நேரில் ஒரு ஜாதகம் பார்க்க ரூ. 5. ஒரு வருஷ பலன் எழு ரூபாய் 5. எதிர்காலத்தைப் பற்றிய 3 கேள்விகளுக்கு ரூ. 1. மேல் கேள்வி 1-க்கு அனா 8 (ஜாதகம் அல்லது எழுதும் நேரத்தேவை) (ஜ்யோதிட ராஜபோதினி வீலை அனா 8. பண்டித காழியூர், ம. பூனிவாஸாசாரியார், 218 தங்கசாலை வீதி, மதராஸ்.

கலாநிலய முன்னைய இதழ்கள்

முன்னாண்டு இதழ்களும் பயிண்டுசெய்தும் செய்யாமலும் கிடைக்கும்

முதல் ஆண்டு:—ராமாயணம்—பால காண்டம், அகப்பொருள் வரலாறு, கார்தார நாட்டுக் கட்டழகி எனும் சிறந்த நாவல், மலர் வனம், பழமுதிர்சோலை, தமிழ்ப் பாடம், கண்ணப்ப நாயனார் சரித்திர ஆராய்ச்சி, முதலிய பல அரிய கட்டுரைகள்.

இரண்டாமாண்டு:—அப்பர் தேவார ஆராய்ச்சி, நாவல், ஆங்கிலக் கட்டுரை மொழிபெயர்ப்பு, கம்பராமாயணம்—பால காண்டம், அகப்பொருள், தமிழ்ப் பாடம் ஆய பல அரிய கட்டுரைகள்.

மூன்றாமாண்டு:—கம்பராமாயணம்—அயோத்தியா காண்டம், மானத சாத்திரம், குறுந்தொகை (உரையுடன்) ஸம்ஸ்கிருத நாடக மொழிபெயர்ப்பு, அணைய பல கட்டுரைகள்.

தோல் பயிண்டு—விலை உள்நாடு ரூ. 10-0-0, வெளிநாடு ரூ. 11-8-0.

விலாசம்:— (தபால் சார்ஜ் உள்பட.)

கலாநிலயம், புரசைபாக்கம், சென்னை.

இரண்டு ஸம்ஸ்கிருத மஹாகாவியங்களின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு.

ஆயுர்வேத பூஷண பண்டித எம். துரைசாமி ஐயங்கார் அவர்களால் மொழி பெயர்க்கப் பட்டவை.

கா த ம ப ரீ சீர்திருத்திய பதிப்பு

1400 வருஷங்களுக்கு முன் ஸ்ரீ பட்டபாணன் இயற்றிய ஸம்ஸ்கிருத காத்தம்பரீயின் மொழி பெயர்ப்பு. கதை வெகு அற்புதமானது. பண்டைக்காலத்திய இந்திய நாகரீகத்தை விளக்கும் வர்ணனைகள். வாக்கிய நடை தமிழில் இனிதாகவும் எளிதாகவும் அமையப்பெற்றது. “காதம் பரீயைப் படிக்கையில் இரவிகர் உணவும் விரும்பார்” என்பது வித்வான்களின் பழமொழி. அநேக படித்த வித்வான்களும் ஸ்திரீகளும் இக்காதம்பரீயைப் புகழ்ந்து வருகிறார்கள். விலை ரூ. 1-8-0

மேக ஸந்தேசம்.

ஸ்ரீ காளிதாஸ் மஹாகவி இயற்றிய ஸம்ஸ்கிருத காவ்யத்தின் அழகிய தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு. ஒவ்வொரு பத்தியமும் ஒரு பதம் விடாமல் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. சாப வசத்தால் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்த ஒரு யக்ஷன் தன் மனைவிக்குத் தூது அனுப்பும் விஷயம் வெகு மனோஹரமாய் அமைந்துள்ளது. தமிழ் நடை வெகு இனிது. ஒவ்வொரு பக்கத்தில் அரும்பத உரையும் உபகதைகள் முதலியதைப் பற்றிய அநுபந்தம், முகவுரை முதலியன வெகு உபயோகமாயிருக்கும்.

தற்கால விலை ரூ. 0-14-0

இரண்டு நூல்களும் ஒரே தடவையில் விலை ரூ. 2.

தபால் சார்ஜ் முதலியது வேறு.

வைத்திய கலாநிதி ஆபீஸ்.

85, வெள்ளமுத்தேரு, வேப்பேரி, மதராஸ்

எம்மிடம் கிடைக்கும் புத்தகங்கள்

1. குலசேகர ஆழ்வார் அருளிய பெருமாள் தீரமொழி:—மூலமும், 4. பா. இரத்தினசபாபதி நாயக்கர் எழுதிய பதவுரை, விசேஷவுரை, சரித்திரக் குறிப்பு, இலக்கணக் குறிப்புடன் கூடியது. விலை மார்பில் ரூ. 1-0-0. கலிகோ ரூ. 1-4-0.

2. அகத்திய முனிவர் அருளிய ஆறெழுத்து அந்நாதி:—முருகக் கடவுளை உபாசனை செய்வதற்குரியதாய் வடாசுரத்தின் வைபவத்தை அகத்தியரே பாடியுள்ளார் என்று கருதலாகும் நூறு செய்யுள் கொண்டது. டாக்டர் V. S. அருணாசலம் பின்னையின் உரையுடன் விலை அனா 12.

3. கம்பராமாயணம்-பாலகாண்டம்:—T. N. சேஷாசலம் ஐயர் பதிப்பு. கவியின் சொற்கொண்டே பாட்டின் பொருளைத் தெரியும் வண்ணம் உரைவரையப்பட்டுள்ளது. அரும்பதவுரையும் விசேஷக் குறிப்புகளும், சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. விலை ரூ. 2-8-0.

4. ஏமாங்கதத் தீளவரசன்:—ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசலம் ஐயர் B.A.B.L. எழுதியது. இலக்கிய நயம் துலங்குமோர் காதற் கதை. விலை ரூ. 1-0-0.

5. முருகன்—ஐர் உழவன்:—ஸ்ரீமான் K. S. வெங்கடரமணி M.A. B.L. ஆங்கிலத்தில் வரைந்த நாவல் நூல். ஸ்ரீமதி கிருஷ்ண குமாரி தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். விலை ரூ. 1-8-0.

6. தீர்த்தறன்:—மார்க்க சகாயம் செட்டியார் பதிப்பு. திருக்குறளை ஆராய விரும்புவோருக்கு மிகவும் உபயோகமானது. விலை அனா 12.

கலாநிலயம் ஆபீஸ், புரசைபாக்கம், சென்னை.